ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

№ 84 (3334)

СУБОТА 8 травня 2004 року

Вічний урок Перемоги, як вічна і священна пам'ять про всіх, хто її здобував

ВІТАННЯ Голови Верховної Ради України з нагоди 9 Травня

Дорогі співвітчизники!

Прийміть щирі вітання з величною і світлою віхою в нашому святковому календарі.

Доля й історія назавжди поставили поруч весну і Перемогу над фашизмом. У тому, що найбільшому і найстрашнішому на шляху людства протистоянню випало завершитися саме у квітучі травневі дні, — наслідок і суворої логіки війни, і незліченних та трагічних її випадковостей. Але український народ разом з усім світом вбачає в цьому глибокий і нетлінний символ. У Дні Перемоги поєднуються для нових і нових поколінь краса і радість пробудженої природи, вдячна пам'ять про ратний подвиг і надії на майбутнє.

Головне з цих сподівань — мир, його збереження і зміцнення як найвищого блага і найпершої передумови життя. Доземно схиляючись перед полеглими героями, адресуючи увагу й турботу, любов і шану ветеранам Великої Вітчизняної, які сьогодні поруч з нами, маємо з особливою силою й гостротою відчувати свій синівський і громадянський обов'язок: гідно нести естафету миру далі, крізь роки й випробування — заради себе та своїх нащадків.

Це такий же вічний урок Перемоги, як вічна і священна пам'ять про всіх, хто її здобував.

Колись, повертаючись з фронту, виходячи з партизанських лісів, приступаючи до повоєнної відбудови Вітчизни, наші доблесні попередники були переконані, що відгриміли битви — вже останні і що війна більше не торкнеться планети своїм чорним крилом.

Чи підтвердилася їхня віра?

Завершується шосте десятиліття відтоді, як Україна повернулася до мирного життя, і весь цей час не був потривожений для нашого народу масштабними та лиховісними конфліктами чи протистояннями. Але в сучасному світі неспокійно, з його карти не сходять «гарячі точки» і спалахують нові вогнища напруженості, надто тонкими та крихкими залишаються грані між миром і війною.

Людство завжди жило вірою в те, що війнам та злу, яке вони приносять, можна і треба запобігати мудрістю народів. У нашу ж добу з тенденціями глобалізації, стократ помноженої руйнівною силою озброєнь та іншими чинниками, ця вимога набуває вищої гостроти й актуальності, а її реалізація — доленосної ваги та значущості.

Пам'ятаймо про це повсякчас. І особливо — у дні, які звертають наші погляди та серця у минуле, обпалене полум'ям, затьмарене гіркотою втрат і овіяне славою. Від нас, усіх разом і кожного зокрема, залежить, щоб Україна посідала гідне місце серед держав, які послідовно й активно обстоюють справу миру.

Зі святом мужності, весни і добра!

Володимир ЛИТВИН.

Подружжя Петро Юхимович і Ніна Микитівна Білецькі (на знімку) пройшли всю війну з першого її дня. На фронтових дорогах звела їх доля — під Одесою познайомилися, одружилися. Відтоді — все життя разом.

Фото Вадима ЛІСНОГО (Укрінформ).

Колаж Юлії ЄФІМОВОЇ

БЛІЦОПИТУВАННЯ — КРИМ

Як живеш, ветеране?

Валентина Бакаєва, ветеран війни:

— У багатьох лікувальних закладах півострова позакривали палати для учасників війни. У стаціонарах ветеранів не годують. Я виживаю завдяки допомозі працівників служби соціальної допомоги.

Володимир Щасний, орденоносець, ялтинець:

— У Криму пенсіонерів і учасників війни дуже багато, а безплатний проїзд у міському транспорті не врегульовано. Водії приватних автобусів вимагають з нас гроші.

Надія Вєткіна, пенсіонерка із села Островського Джанкойського району:

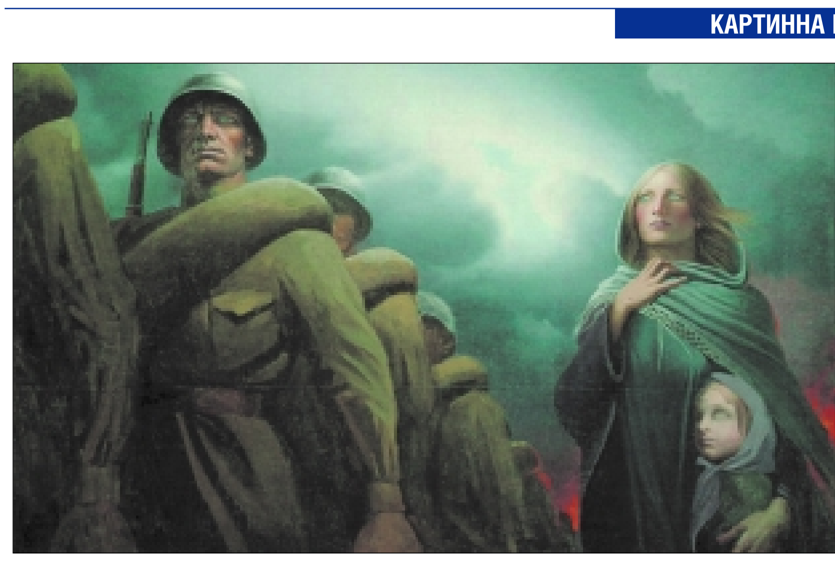
— У війну дівчиною допомагала партизанам, фашисти мало не повісили. Тепер не можу домогтися статусу учасника війни чи бойових дій...

Суін Шевкетов, ветеран війни, інвалід 1-ї групи, Сімферополь:

— Маю ордени Слави і Червоної Зірки, був депортований. Після повернення на землю предків доживаю вік у крихітній кімнатці без зручностей в гуртожитку цегельного заводу.

Записав Віктор ХОМЕНКО.

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

Костянтин Васильєв

Прощання слов'янки (1974 р.)

Полотно, олія.

ОФІЦІЙНО

Нагороди від Президента

Президент України Леонід Кучма підписав указ про відзначення державними нагородами України: орденами «За заслуги», «За мужність», Богдана Хмельницького різних ступенів та медаллю «За працю і звитягу» з нагоди 59-ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні. За ратні подвиги й трудові здобутки, активну діяльність у ветеранських організаціях та патріотичне виховання молоді нагороджено, зокрема, члена Організації ветеранів України Федора Іщенка, лікаря-онкохірурга Миколаївського обласного онкологічного диспансеру Григорія Горбунова, голову Івано-Франківського обласного відділення Української спілки в'язнів—жертв нацизму Романа Кубіцького, голову Кримської республіканської ради ветеранів Окремої Приморської армії Євгена Лейбіна та інших.

...Із мирним врегулюванням

Президент України Леонід Кучма зателефонував Президентові Грузії Михайлу Саакашвілі й привітав його з мирним врегулюванням ситуації в Аджарії. Як повідомила прес-секретар глави України Олена Громницька, Леонід Кучма висловив сподівання, що це стане важливим стабілізаційним чинником у Кавказькому регіоні.

Читачу, дороги всі до тебе!

Уже традиційно у квітучі травневі дні на Полтавщині «висаджується десант» журналістів-голосоукраїнців — для проведення Днів «Голосу України» у регіоні. За роки такого тісного партнерства ми отримали чимало пізнавальних уроків і тем для своїх публікацій, та головне — вже вкотре підтвердили аксіому нашого буття: «Голос України» та його читачі — нерозривне ціле, у нас попереду тисячі спільних доріг!

І саме тому, нині — з 11 по 15 травня, зустрінемось із вами, шановні читачі, у Пирятині, Лубнах, Миргороді, Великій Багачці, Шишаках, Диканці, Полтаві, Нових Санжарах, Решетилівці. Зустрічі відбуватимуться у трудових колективах заводів і фабрик, сільськогосподарських підприємств, у державних установах, на каналах прямого радіо і телезв'язку обласної державної телерадіокомпанії «Лтава».

А в суботу, 15 травня, на стадіоні селища Нові Санжари відбудеться турнір з міні-футболу за участю команди газети «Голос України», ветеранів полтавського футболу, журналістів і поліграфістів обласного центру, майстрів шкіряного м'яча райцентру Нові Санжари. У складі нашої команди — граючі головний редактор Анатолій Горлов, його заступники Віталій Суддя і Сергій Демський, фотокореспондент Сергій Ковальчук та інші відомі читачам журналісти. До речі, команда «Голосу України» — неодноразовий переможець турнірів з міні-футболу в столиці, а також кількох регіонах нашої держави. Офіційна підтримка турніру здійснюється за сприяння президента Полтавської обласної федерації футболу України Анатолія Дяченка, голів Новосанжарських райдержадміністрації і райради Івана Пунька та Володимира Петрушка.

Отже, до зустрічі! Телефонуйте у Полтаві: 8-0532-56-50-58.

Заходьте і пишіть: «Голос України», вул. Пушкіна, 115, оф. 24, Полтава. 36000.

У касах Мелітополя повертають повну вартість залізничних квитків усім, хто через НП у Новобогданівці не зміг скористатися ними

ПОЛІТИКА

Золоте покоління Вітчизни

Привітання з нагоди 59–ї річниці Перемоги у Великій Вітчизняній війні 1941–1945 років

Дорогі ветерани Великої Вітчизняної війни — учасники бойових дій і трудового фронту!

Від імені Комітету Верховної Ради України у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів сердечно поздоровляю Вас з 59-ю річницею Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

У цей знаменний день ми ще раз схиляємо перед Вами голови і засвідчуємо свою вдячність за врятування Батьківщини від фашистського поневолення, за підняття її з руїн у повоєнні роки, за розбудову економіки, науки і культури України. Ви врятували Європу від фашизму і зробили вирішальний внесок у підсумки Другої світової війни.

Волею історії і власною долею кожному поколінню наших людей належало пережити немало випробувань. Але те, що випало на Вашу долю, не йде в порівняння з жодними найтяжчими випробуваннями, які знає людство.

Вам — нашим батькам і матерям — нинішнє молоде покоління зобов'язане своїм життям, майбутнім наших дітей і онуків. Без Ваших ратних і трудових подвигів сьогодні не було б України як держави. За все це Вас по праву називають золотим поколінням Вітчизни. І це справедливо.

Ваш подвиг — це жива історія нашого народу, історія з усіма її героїчними звершеннями і невдачами. І цю величну правду історії не вдасться спотворити ніякій політичній кон'юнктурі. Адже історію творять великі люди, а переписують — маленькі.

Щиро бажаю Вам доброго здоров'я, щастя і благополуччя, посильної участі у підготовці і відзначенні 60-річчя Перемоги та 60-річчя визволення України від фашизму. Низький уклін Вам, дорогі ветерани — і рядові, і капітани, полковники і генерали, підпільники і партизани...

З шаною
голова Комітету Верховної Ради України у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів
Петро ЦИБЕНКО

Ми пишаємося вами

Дорогі ветерани війни і праці!

Шановні співвітчизники!

9 травня 1945 року... Ця історична дата назавжди увійшла новим рядком у світову історію, назавжди увійшла в наші серця. Той далекий весняний день 45-го ознаменував Велику Перемогу доблесної Радянської армії, багатонаціонального радянського народу над фашизмом.

У це всенародне свято зі сльозами радості на очах ми знову і знову повертаємося до безсмертного подвигу славного радянського солдата. Ми звертаємося до наших батьків і матерів, старших братів і сестер, товаришів і друзів. Ми знаємо, що на фронті й у тилу в кожного з вас був свій Сталінград і свій Севастополь, своя «безіменна висота». Але за спиною в кожного була радянська Батьківщина, була рідна домівка... І ви вистояли в ті вогненні 1418 днів війни, витримали і перемогли. Та інакше ви просто не могли, надто висока була ставка — доля нашої великої держави, доля всього людства.

Наш священний обов'язок — згадати кожного, хто в грізні роки війни зі зброєю в руках захищав і визволяв рідну землю, хто приніс мир і свободу народам Європи й усього світу, хто вдень і вночі самовіддано трудився в тилу.

І хоч би як сьогодні знущалися з нашого героїчного минулого, хоч би як намагалися забути його, ми, комуністи, клянемося вам, що Червоний прапор Перемоги гордо майорітиме над рідною Україною!

Дорогі і шановні ветерани!

У ці святкові травневі дні ви за доброю і багаторічною традицією одягнете старі солдатські гімнастерки, бойові ордени та медалі. На вас чекають хвилюючі зустрічі з друзями-однополчанами, з молоддю.

Знайте: ми пишаємося вашим великим подвигом, мужністю та відвагою! З почуттям щирої вдячності ми схиляємося перед вічною пам'яттю солдатів, які загинули в боях за свободу і незалежність нашої соціалістичної Батьківщини.

Честь і слава вам, доблесні переможці! Бажаємо вам і вашим родинам міцного здоров'я, щастя і благополуччя, зичимо довгих років життя!

З Днем Перемоги!

Петро СИМОНЕНКО,
перший секретар ЦК Компартії України, керівник фракції КПУ у Верховній Раді України.

Портрети миру та війни

ВИСТАВКИ

У Запоріжжі відкрилася персональна виставка творів члена Національної спілки художників України Івана Василенка з нагоди його 80-річчя. Із цією подією колишнього фронтовика привітали друзі, учні, рідні, представники громадських організацій і органів місцевої влади **(на знімку)**.

Усі свої роботи — серії портретів солдатів Другої світової війни, будівельників Дніпрогесу-2, графічні пейзажі Запоріжжя, острова Хортиця, а також архітектурні проекти, скульптурні композиції і багато іншого — Іван Василенко готовий подарувати рідному містові. Про це він заявив на відкритті ювілейної виставки.

Олександр ВОРОТІЛОВ.

Запорізька область.

Стежками солдатської слави

У Коропському районі проведено військово-патріотичний похід, у якому взяли участь члени клубу «Мужність» із Глухова Сумської області, команди з Чернігова, Новгорода-Сіверського, Коропа, селища Гончарівське Чернігівського району. Учасники акції урочистим маршем пройшли Коропом і поклали квіти до пам'ятника загиблим воїнам. У селі Оболоння, де було облаштовано табір походу, юнаки та дівчата посадили липову алею.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

Пам'ять — у пам'ятниках

Чотирьох Героїв Радянського Союзу свого часу народила ізяславська земля. Нині нікого з них уже немає серед живих, але земляки не забули своїх славних синів. До травневих свят у кожному із сіл героїв встановлено пам'ятні дошки. А у Клубівці поновили пам'ятник загиблим односельцям, зведений близько сорока років тому. У районі розпочалась естафета пам'яті, яка пройде у всіх навчальних та культурних закладах району і завершиться у жовтні, у дні визволення України від фашизму.

Ірина КОЗАК.

Хмельницький.

ОФІЦІЙНО

Проміжні вибори народних депутатів України 30 травня 2004 року

Список кандидатів у народні депутати України, зареєстрованих окружною виборчою комісією одномандатного виборчого округу № 136 (Одеська область)

АРТЕМЕНКО Олег Аркадійович — 1948 року народження, освіта вища, проживає в м. Борзні Чернігівської області, приватний адвокат, безпартійний. Самовисування.

БАЛАН Наталія Миколаївна — 1955 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, слюсар пасажирського вагонного депо Одеса-Головна Одеської залізниці, безпартійна. Самовисування.

БАРКОВ Валентин Ілліч — 1963 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Одесі, працівник ТОВ «Консул». Самовисування.

БЕЙ Олександр Анатолійович — 1967 року народження, освіта вища, проживає в м. Чернігові, тимчасово не працює, член політичної партії «Нова політика». Самовисування.

БОВБАЛАН Сергій Іванович — 1963 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, пенсіонер, голова руху «Громадянська позиція», безпартійний. Самовисування.

БОСИЙ Валерій Кирилович — 1945 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, генеральний директор приватного підприємства, член «Всеукраїнської політичної партії — «Екологія та соціальний захист». Самовисування.

БРОДСЬКИЙ Михайло Юрійович — 1959 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, голова політичної партії «Яблуко». Самовисування.

ВАСИЛИШЕН Віктор Петрович — 1961 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, директор приватного підприємства «Вікторія», член Всеукраїнської партії трудящих. Самовисування.

ВЕНІЦЬКИЙ Славій Никифорович — 1938 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, секретар Центрального комітету Партії пенсіонерів України. Самовисування.

ГАЙОВИЙ Геннадій Анатолійович — 1970 року народження, освіта незакінчена вища, проживає в м. Одесі, охоронець ТОВ «Фірма «Іван», безпартійний. Самовисування.

ЗВОНАРЖ Андрій Юрійович — 1976 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, член партії «Союз». Самовисування.

КІВАЛОВА Тетяна Сергіївна — 1976 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, юрист, член Української морської партії. Самовисування.

КІССЕ Антон Іванович — 1958 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, заступник голови Одеської обласної державної адміністрації, безпартійний. Самовисування.

КОПИТ Микола Харламович — 1947 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, завідувач лабораторії Одеського національного університету, член Комуністичної партії України. Висунуто Комуністичною партією України.

ЛОМОВ Георгій Георгійович — 1947 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, доцент Одеської державної академії холоду, член Народно-демократичної партії. Самовисування.

МАКСИМЕНКО Євген Володимирович — 1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Києві, голова політичної партії «Нова політика». Самовисування.

МАКСИМЕНКО Світлана Анатоліївна — 1960 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, заступник директора Центру позашкільної роботи, безпартійна. Самовисування.

ОГРОХІН Володимир Олександрович — 1970 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, тимчасово не працює, безпартійний. Самовисування.

ПЕЧЕРСЬКИЙ Юрій Леонідович — 1971 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, заступник голови державної податкової адміністрації в Одеській області, безпартійний. Самовисування.

РОНДІН Володимир Гаррійович — 1967 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, президент громадської організації «Союз громадян Одеси», член Партії зелених України. Самовисування.

СЕЛЯНІН Георгій Всеволодович — 1969 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, депутат Одеської міської ради, президент громадської організації Клуб «Хваран» та благодійного фонду «Діти Одеси», безпартійний. Самовисування.

СТЕПАНЕНКО Світлана В'ячеславівна — 1973 року народження, освіта середня, проживає в м. Одесі, приватний підприємець, безпартійна. Самовисування.

СТУКАЛЕНКО Сергій Михайлович — 1973 року народження, освіта середня технічна, проживає в м. Одесі, порт Іллічівськ, матрос, безпартійний. Самовисування.

ТЕРЛЕЦЬКИЙ Володимир Іванович — 1952 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, заступник директора ТОВ «Будпроект», член Всеукраїнської партії трудящих. Висунуто Всеукраїнською партією трудящих.

ШАШКІН Валентин Іванович — 1947 року народження, освіта вища, проживає в м. Одесі, директор автопідприємства (ОАТП 15154), член Партії захисників Вітчизни. Самовисування.

АРХІВАРІУС

У ніч з 8 на 9 травня 1945 року в Карлхорсті (Берлін) було підписано акт про повну і беззастережну капітуляцію Німеччини.

На знімках: Головний маршал авіації Великої Британії сер А. Теддер і Маршал Радянського Союзу Г. Жуков переглядають документи про умови капітуляції Німеччини 9 травня 1945 р.; полонені 1945 року.

Фото с сайта http://victory. rusarchives. ru/

Вибухи лунають з періодичністю 10 секунд...

Від епіцентру трагедії до Запоріжжя — 90 км, до Мелітополя — 15 км, до Енергодара, де розташована Запорізька АЕС, — 40 км

На території військової частини в Запорізькій області в четвер вибухнув склад з боєприпасами, де зберігалися снаряди й установки залпового вогню «Град». За попередніми даними, є численні жертви. Про це повідомили в МНС України.

Зі слів мешканців, котрі залишають зону ураження, є багато обгорілих. Вибуховою хвилею пошкоджено вузлову станцію Федорівка і частину села Новобогданівка. У місті Мелітополь, яке розташоване по сусідству, оголошено надзвичайний стан. Влада міста просить жителів за можливості пересидіти небезпечний час вдома чи в підвалах, не випускати дітей на вулицю. З п'ятниці навчання в школах Мелітополя припинено.

На думку фахівців, пожежа на складах може тривати від трьох до семи днів. У районі прямого ураження можуть опинитися 23 900 жителів навколишніх населених пунктів. Про це повідомили в прес-службі МНС Запорізької облдержадміністрації. На ранок у п'ятницю було евакуйовано майже 10 тисяч осіб, 800 місцевих мешканців відмовилися від евакуації. Люди побоюються мародерства.

Міністерство охорони здоров'я створило оперативний штаб з ліквідації наслідків пожежі. Розгорнуто додаткові пункти прийому потерпілих. Станція переливання крові Мелітополя звернулася до жителів міста з проханням здати кров (вона необхідна для потерпілих унаслідок пожежі складів боєприпасів). За оцінками лікарів, три-чотири тисячі осіб потребують медичної допомоги. У районі розгортають мобільні госпіталі, які здатні прийняти тисячі потерпілих.

Комендант Запорізького військового гарнізону Сергій Луценко зазначив, що на складі були «всі снаряди, які тільки є на озброєнні української армії». За доповіддю оперативної групи МО України, завдяки сильному дощу ймовірність поширення пожежі на майданчики, де зберігаються реактивні боєприпаси, зменшилася. Однак небезпечними залишаються осередки вогню, які тривають на кількох інших майданчиках та сховищах, де зберігалися міни.

На місце події вилетіла оперативна група Сухопутних військ на чолі з тимчасово виконуючим обов'язки головкому Валерієм Фроловим. Генеральна прокуратура України порушила кримінальну справу за фактом пожежі на складах боєприпасів у Запорізькій області.

Вибухи в районі військових складів лунають з періодичністю приблизно десять секунд. Осколки снарядів, які вибухнули, уже знайдено в селах Троїцьке і Спаське. Жителі сіл Федорівка і Північне з жахом розповідають про те, що відбувається.

«Розрахунковий розліт осколків може становити до 10 км. У небезпечній зоні розташовано 15 населених пунктів, в яких мешкають 9700 осіб. Відстань від складів до найближчого населеного пункту — майже чотири кілометри», — цитує «Інтерфакс-Україна» представника МНС України.

Місцеве інтернет-видання повідомило, що «із зони ураження виходять машини «швидкої допомоги» на повній швидкості». Потяги на міжнародній залізничній трасі Москва—Крим об'їжджають зруйновану станцію через Херсонську область.

P. S.

У зв'язку з інцидентом на артилерійських складах поблизу Мелітополя перед жителями Запорізької області вибачився Міністр оборони України Євген Марчук.

На думку деяких експертів, недостатнє фінансування української армії не дає змоги гарантувати безпеку на військових складах. Значну частину боєприпасів зберігають на складах довше за максимальний термін експлуатації. Ще одна проблема — облік озброєння. Зокрема, у пресі періодично порушують питання про зниклі на початку 90-х років XX століття боєголовки.

За словами Міністра оборони України Євгена Марчука, більш як один мільйон тонн боєприпасів для української армії — справжній тягар. А понад 300 тисяч тонн потребує термінової утилізації.

— Сьогодні для цього, за найскромнішими підрахунками, потрібно 889 мільйонів гривень (майже 170 мільйонів доларів). А ось завтра на це саме вже доведеться виділяти не мільйони, а мільярди, тому що ситуація стане навіть не вибухонебезпечною — катастрофічною, — заявив міністр, виступаючи в ефірі «1+1».

PP. S.

Мелітополь залишився без газу. Припинення подачі газу сталося через влучення снаряда в магістральний газопровід високого тиску в районі села Спаське. За інформацією керівництва «Мелітопольгазу», щоб відновити подачу газу в місто власними силами, знадобиться півтора місяця. Мелітополь і район залишилися без хліба. Запоріжжя і прилеглі міста обіцяли надати допомогу в хлібопостачанні.

Ольга ВАУЛІНА,
Олександр ВОРОТІЛОВ.

Наближаючись до формули

ФОТОРЕПОРТАЖ

Ревище над «Чайкою» — як на змаганнях «Формули-1». І кипіння пристрастей таке само. І швидкості не набагато менші. І машини схожі, тільки маленькі. І пілотам цих маленьких машин до віку майстрів ще років і років (найменшим ледь виповнилося шість). Але їхньому прагненню перемогти позаздрив би й Шумахер, а такої радості від перемоги дорослим відчути просто не дано. Але перемогу ще завоювати треба — конкуренція навіть на першому етапі чемпіонату вищої ліги України з картингу «недитяча».

Старт. Маленькі потужні машини мчать трасою зі швидкістю до двохсот (!) кілометрів на годину. Водії викладаються на всі сто, видовище справді яскраве й захопливе. Фініш. Радість і сум. Трек порожніє, але ненадовго — незабаром починається чемпіонат Європи, один з етапів якого пройде в Києві. У змаганнях, звичайно, візьмуть участь і українські спортсмени.

Олександр ВОСКРЕСЕНСЬКИЙ.
Фото автора.

Хатинка біля моря?

Нерухомість Південнобережжя дорожчає

ЦІНИ

Протягом минулого року одне з найдорожчих в Україні кримське житло зросло в ціні у середньому на третину. А до осені ріелтери прогнозують подорожчання щонайменше на 20 відсотків. У Ялті, Севастополі, Алушті — ще більше. Тут вартість житла вже доганяє київську: квадратний метр коштує 450—600 у. о. В Севастополі двокімнатну квартиру вторинного житла у спальному районі дешевше як за 30 тисяч доларів уже не купиш. У Ялті ціна за таку добігла 70 тис. у. о. В Сімферополі середня ціна ще 300—450 доларів за квадратний метр.

Серед причин стрибка цін спеціалісти відзначають: подорожчання нового і старого житла та будматеріалів, незмінно високий попит, позбавлення будівельників пільг на ПДВ. І те, що до змагання українців (в основному з Донецька, Києва, Дніпропетровська, Харкова й Луганська) встигнути скупити будинки і квартири, міні-готелі і пансіонати долучається дедалі більше росіян. Вони нині купують більше як третину з кожної тисячі об'єктів на ринку приморської нерухомості.

Найбільшу зацікавленість виявляють до земельних ділянок і пляжів, значну кількість яких продають на чорному ринку. Все узбережжя Криму — від Форосу до Феодосії — суцільний високенний паркан, за яким заховалися елітні вілли і кемпінги. Їх господарі, отримуючи земельні ділянки під будівництво приватних котеджів (часом у заповідних зонах), не всі діяли законно. Приклади відвертої, нахабної і цинічної «прихватизації» узбережжя множаться. Цей процес мав би стурбувати правоохоронні органи не менш серйозно, ніж самозахоплення земель кримськими татарами.

Дорожчає не лише нове житло. Нерозвиненість первинного ринку диктує ціни на вторинному. Вони повзуть вгору з місяця в місяць. Будівельні компанії формують мінімум — так званий елітний ринок квартир. Житло, прийнятне за ціною для споживача з середніми прибутками, сьогодні не зводять. У Сімферополі, приміром, співвідношення попиту до пропозиції — два до одного. Люди потяглися на околиці, але й у спальних районах ціни швидко зрівнялися з такими в центрі. Найпопулярніший товар — повнометражну однокімнатну квартиру в найвіддаленішому районі менше як за 12 тисяч доларів уже не купиш. Ближче до центру — на 3—6 тисяч дорожче. За звичайну двокімнатну квартиру правлять від 17 тис. у. о., поліпшеного планування — в середньому 22 тисячі. За прогнозами фахівців, не варто очікувати зниження цін навіть на ринку неперспективного житла: дореволюційного, до- і повоєнного, «хрущовок»...

Ще одним чинником подорожчання стане податок з прибутку від продажу нерухомості, зауважують спеціалісти. Він буде невигідним для покупців ліквідного житла.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

ПОДАТКИ

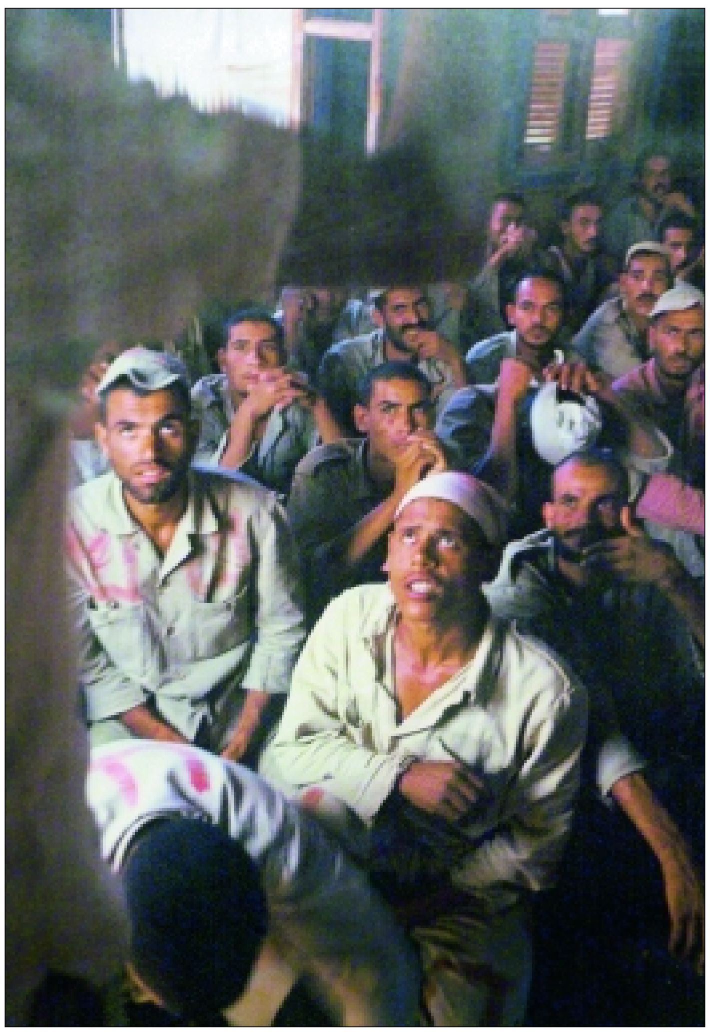
Ворог культури №1

Підсумки першого кварталу свідчать, що 15 відсотків загальної кількості чернігівських підприємств, які мають сплачувати податок на прибуток, збиткові, зазначає начальник ДПІ у Чернігові Олександр Зінченко. Якби вони були виведені з цього стану, бюджет міста отримав би додатково понад два мільйони гривень — приблизно стільки, скільки торік було надано на утримання закладів культури обласного центру. Найбільша частка в сумі задекларованих збитків належить промисловим підприємствам — 33,5%. Далі за збитковістю ідуть торгівля та громадське харчування, де сім із десяти працюючих підприємств мають мінусові результати діяльності.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігів.

ФОТОФАКТ

Репродукція Володимира ФАЛІНА (Укрінформ).

«Пліч-о-пліч або лицем до лиця. Ізраїльтяни і палестинці: 50 років у фотографіях». Під такою назвою в галереї культурно-творчого центру університету «Києво-Могилянська академія» відкрито виставку швейцарського фотографа Жана Мора. Її організовано з ініціативи і за сприяння регіональної делегації Міжнародного Комітету Червоного Хреста. Із 77 років свого життя Жан Мор п'ятдесят присвятив фотографії. Він об'їхав увесь світ як фоторепортер Міжнародної Федерації товариств Червоного Хреста і Червоного Півмісяця, Управління верховного комісара ООН у справах біженців і багатьох інших.

На знімку: фото швейцарського фотографа Жана Мора «Табір Атліт. Єгипетські військовополонені (1967)».

Хто «Джон Діром», хто сапкою...

ВРОЖАЙ-2004

На Житомирщині цього року поставлено завдання значно збільшити валовий збір цукрових буряків. На жаль, багато які реформовані сільгосппідприємства так зубожіли, що вже й не мріють не тільки про високі здобутки, а навіть про те, щоб посіяти цукристі. Близько третини господарств, які раніше їх вирощували, взагалі вивели буряки із сівозміни. Тому й взято курс на одноосібника: 30 з гаком тисяч сільських сімей мають додати 10 тисяч гектарів. Повчальний досвід співпраці є. ВАТ «Цукровий завод імені Цюрупи» (Попільнянський район), уклавши дві з половиною тисячі договорів з селянами, розширює цього року свою бурякову зону на 600 гектарів. Торік люди переконалися: забирають зібрані корені своєчасно, а привезеш їх сам, то й транспортні витрати компенсують, за півгодини розрахуються. І насіння не треба шукати, бо в кожному селі є людина, яка продає його за дорученням заводу.

Отак і забезпечуватимуть собі й іншим солодке життя: в «Єрчиках» та ще кількох господарствах — тракторами «Джон Дір» і бурякозбиральними комбайнами «Холмер», а більшість селян — сапками й лопатами на кількох сотках.

Олексій КАВУН.

Житомирська область.

«Останній» став першим

Тернопільський письменник і журналіст Олександр Вільчинський став володарем гран-прі і лауреатом першої премії у всеукраїнському конкурсі романів та кіносценаріїв «Коронація слова-2003». Його роман «Останній герой» спочатку увійшов до двадцятки кращих творів (загалом їх було представлено майже 900), а потім став першим. До речі, у конкурсі «Коронація слова-2002» Олександр зі своїм романом «Суто літературне вбивство» також був лауреатом. А «Останній герой» побачить світ уже влітку.

Любов ЛЕВИЦЬКА.

Тернопільська область.

Праця шахтарів буде безпечніша. Але не в Україні

ВИРОБНИЦТВО

На Харківському державному підприємстві «Завод імені Малишева» завершено виготовлення двох вуглевидобувних комплексів у важкодоступних тонких вугільних шарах, призначених для китайської провінції Шаньсі. Бурошнекові машини БШК-2ДМ не мають аналогів у світі. Керують ними дистанційно, що робить працю персоналу обслуги безпечною. Кожний агрегат дає змогу видобувати 100 тонн вугілля за добу.

Найближчим часом буде виконано ще одне замовлення з Китаю — уже на десять комплексів. На жаль, створені харківськими танкобудівниками технології досі не зацікавили вітчизняну гірничодобувну індустрію, **передає наш власний кореспондент Микола КОСИЙ.**

АНОМАЛІЇ

Космічні марення «третього рейху»

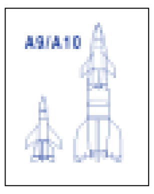
Німецький слід «літаючих тарілок»

До початку 1945 року крах фашистської Німеччини був очевидний практично для всіх. Від поразки у війні горезвісний рейх врятувати вже не могло ніщо. Але німецьке керівництво, котре навряд чи сприймало дійсність адекватно, з маніакальною заповзятістю продовжувало твердити про перемогу, сподіваючися на якесь диво. «Я впевнено дивлюся в майбутнє. Зброя відплати, якою я володію, змінить обстановку на користь третього рейху», заявляв Гітлер усього за два місяці до своєї безславної смерті.

То що ж невдалий підкорювач світу вважав «зброєю відплати»? Нині вважають, що він казав про балістичну ракету Вернера фон Брауна А-4, більш відому як ФАУ-2. Тим більше що сам термін «Фау» похідна від першої букви німецького слова Vergeltungswaffe — «зброя відплати». На цю програму, яка випереджала свій час, німецьке керівництво покладало великі сподівання. Досить зазначити, що на ракетний полігон Вернера фон Брауна, Пенемюнде, розташований на острові Узедом у Балтійському морі 1942 року, в розпал війни, витрачалося усього вдвічі менше коштів, ніж на виробництво танків.

Але ФАУ-2 навряд чи може вважатися «останнім доказом», здатним запобігти поразці. Перший удалий пуск було здійснено ще в 1942 році, а військове застосування почалося 7 вересня 1944 року. З цього дня по березень 1945-го по Лондону було випущено 4300 ракет. Як ми знаємо, особливого впливу на перебіг бойових дій це не мало.

Деякі дослідники на роль дива-зброї пропонують інше дітище фон Брауна — могутню «трансатлантичну» двоступінчасту балістичну ракету, над якою конструктор працював з початку 40-х. Він запропонував Гітлерові використовувати нову систему А9/А10 для удару по Нью-Йорку. Пропозицію прийняли, і в листопаді 1944 року випробування були продовжені під кодовою назвою «Проект «Америка».

Достовірних даних про те, що випробування ФАУ-3 (А9/А10) проводили з людиною на борту, немає, однак, як свідчать документи, Отто Скорцені очолив набір військових льотчиків для пілотування ракетної техніки. Цікаво, що в 1990-му колишній німецький льотчик заявив, що він перший космонавт, а політ здійснив ще 1943 року. Льотчик розповідав, що багато років провів у психіатричній лікарні в НДР, тому що влада не повірила його зізнанням.

За офіційною версією, було лише два відносно успішні випробування А9. Однак деякі дотримуються іншої думки. Тут ми вступаємо на хиткий ґрунт, який багато хто з учених вважає цілковитою фантастикою.

У Пенемюнде в обстановці підвищеної секретності нібито було випробувано пілотовану ракету. Цей двоступінчастий колос важив 100 т за довжини 29 м, максимального діаметра 3,5 м і оперення загальною площею 12 м. За 35 хв. польоту він мав був донести до Нью-Йорка 350 кг вибухівки. Розочата в 1944 році операція «Ельстер» нібито завершилася польотом німецького льотчика Рудольфа Шредера. Він начебто вивів ракету на висоту майже 80 км, а потім чи то помер від перегрівання, чи, не витримавши мук, отруївся. Якщо це правда, то першим в історії космонавтом, можна вважати Рудольфа Шредера. Так чи інакше, цей проект на роль «зброї відплати» теж не тягне.

Тоді залишається... Багато ентузіастів уфології стверджують, що Німеччина була близька до серійного виробництва власних «літаючих тарілок». Згідно з неперевіреними чутками, 1936 року в районі міста Фрейбурга в Німеччині зазнав катастрофи НЛО. Його знайшли, і вчені, котрі працювали на СС, зуміли відремонтувати і змусити працювати його енергетичну систему і рухову установку.

Однак спроби відтворити їх у земних умовах закінчилися невдачею. Тому ЛА так і існував у одному екземплярі. Протягом 1936—1945 рр. під інопланетні системи розробляли нові корпуси, які набували звичних рис, як, наприклад, посадкові опори, антени й озброєння. Було створено чотири апарати, умовно Вріл-4. Перші диски несли тільки кулеметне озброєння, на останній диск Вріл-4 було встановлено башту танка «Пантера».

Стверджується, що спробою копіювання диска Вріл стала серія «літаючих тарілок», у якій використовувалися деякі ідеї і технології древніх індусів. Німецькі конструктори створили справжній космічний апарат «Хуанебуру», вантажопідйомністю 100 тонн. Діаметр «тарілки» становив 76 метрів. У березні 1945 року цей агрегат зробив один оберт навколо Землі на висоті понад 40 кілометрів і приземлився в Японії, де на нього установили дев'ять гармат калібру 460 мм із лінкора «Ямато».

Слід зазначити, що вага гарматної башти на «Ямато» становила 2510 т. Тож із вантажопідйомністю в авторів версії не складається. Судячи з усього, слід вірити прозаїчнішій версії про те, що проекти цих апаратів належали до вертольотів-дисків із розташованим усередині корпуса апарата ротором.

Сьогодні достовірно відомо, що в 30—40 роки Німеччина проводила інтенсивні роботи зі створення дископодібних літальних апаратів. Серед них «найпрацездатнішими» були моделі «Омега» **(на малюнку ліворуч)** і Фокке-Вульф.500 «Кульова блискавка» **(на малюнку праворуч, вигляд знизу)**. Перша — дископодібний вертоліт з вісьмома поршневими і двома реактивними двигунами. Було розроблено у 1945 році, захоплено американцями і випробувано вже в США, у 1946-му (деякі спостерігачі пов'язують з цими випробуваннями післявоєнний уфологічний бум).

Другу — машину конструкції Курта Танка — одну з останніх моделей літальних апаратів нового типу, розроблених у Німеччині, так і не було випробувано. Під високою броньованою пілотською кабіною розміщалися обертові лопаті великого турбогвинтового двигуна. Дисколіт міг літати як звичайний літак або як вертоліт, рухатися в будь-яких напрямках і зависати в повітрі. «Кульову блискавку» мали серійно випускати з 1946 року. Однак травень 1945-го перекреслив ці амбіційні плани.

Артем ДМИТРЕНКО.

ПАМ'ЯТЬ

На віки вічні їхні імена безсмертні, як зірки у небесах

89 листівок від ветерана

Колишній фронтовик 97-річний Григорій Ногаль з Вінниччини хоче привітати зі святом Перемоги усіх своїх 37 онуків і 52 правнуків... Допомагатиме ветерану підписувати листівки чи телефонувати його наймолодша донька — Ніна Григорівна. Обоє мешкають у селі Яришівка Тиврівського району. До речі, через три роки у Ніни Григорівни також кругла дата — 60. Із шести дітей Григорія Івановича серед живих нині четверо доньок.

Чи не найбільше батько пишається Марією: дванадцять(!) дітей у неї. І хоча вона найдалі від дому — в 1989-му Марія з чоловіком і усім своїм галасливим сімейством переїхала до Австралії — постійно телефонує батькові. Три роки тому Григорій Іванович разом з Ніною Григорівною провідали своїх австралійців. «Як переніс дідусь далекий переліт?..» — «Нормально».

Утім, чого дивуватися, Ногаль не пропускає жодних зібрань, які скликають у сільському клубі. Та ще й виступає на них. Ми ледве не розминулися: Григорій Іванович саме зібрався їхати до районної лікарні на фізпроцедури. Каже, болить рука. Не може підняти склянку чаю. При цьому так лукаво усміхається: мовляв, не про той чай думаєте.

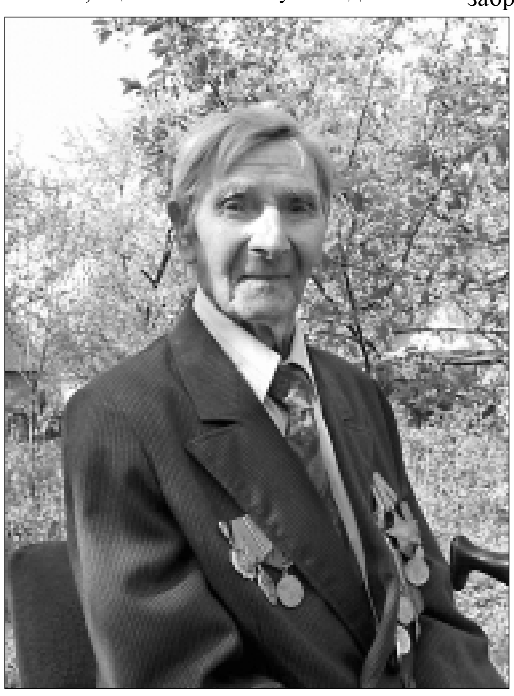
Коли почалася Велика Вітчизняна, Ногалю було уже 34. До того він устиг понюхати пороху на Фінській війні. На фронт пішов разом з молодшим братом Тимофієм. Йому ще й двадцяти не було. Дотепер бідкається, що не вберіг брата: снаряд влучив у танк, на броні якого сидів Тимофій разом з іншими бійцями. Григорій їхав майже слідом і бачив цей жах. Та моторошна картина донині стоїть перед очима. Сталося це у 1944-му на території Угорщини.

У військовому квитку ветерана записано, що воював він у складі 21-го окремого мотосаперного батальйону. Разом з іншими саперами розчищав дорогу. Найвищу бойову нагороду — орден Слави III ступеня отримав напередодні Перемоги — 1 травня 1945 року. Як зараз пригадує, всю ніч розміновували один з мостів на підступах до Праги. Дехто навіть не вірить, каже ветеран, що сапери у війну працювали навіть уночі. Ризик — величезний, але наказ є наказ... У тодішній столиці Чехословаччини Ногаль зустрів Перемогу.

— Німець пішов додому, — мова в дідуся надзвичайно колоритна, — а нас не пустили. Відправили на Далекий Схід знайомитися з японцями...

Тільки у 1947-му прийшов Ногаль до батьківського порога: їхня батьківщина — село Жабокрич, що у Крижопільському районі. До нинішнього місця проживання родина перебралася пізніше. Приніс з війни осколки у грудях, дотепер живе з ними. З роботою вибору не було. «У колгоспі я був головним колгоспником, — усміхається Григорій Іванович. — Обов'язок мав один: раненько вставай, пізно лягай. І так день при дні, аж до 64 років, поки не вийшов на пенсію. Але й після того ніколи не сидів склавши руки. У селі нема такого. Не роблять тільки ті, кого вже ангели покликали на небо».

Дід Григорій каже, що найкращий порядок був за пана. «Але тут десь Ленін узявся. У мене після того все забрали: коняку, воза, зерно, залишили одну лише палицю». Нинішню реформу на селі, на думку ветерана, почали не з того кінця: «Спочатку треба було дати селянинові тракторця, хоча б одного на двох-трьох, а тоді вже наділяти землею...» Невтямки дідові, де поділися гроші з його ощадної книжки: «Вони що — пішки пішли, може, ноги мають?»

В Яришівці — 14 ветеранів війни. Ногаль за віком випереджає кожного з них. За словами сільського голови Ніни Пугач, він дуже цінує найменший вияв уваги. Не дивно, що Ніна Веніамінівна разом із депутатами розпочне вітати ветеранів з оселі Ногаля. Доповненням до теплих слів стануть грошові подарунки. А першим потиснув руку Г. Ногалю народний депутат України Григорій Калетник, який побував напередодні свята Перемоги в Яришівці. Подарунок вручив. І букет тюльпанів.

Віктор СКРИПНИК.
Вінницька область.
Фото Аркадія ГУЦОЛА.

Той, що праворуч

Показати б цей знімок тому, хто вміє за фотографією читати долю. Очі йому округляться, й він скаже: це ж роман, а не знімок! Бачите хлопця праворуч? Ім'я цього генерала-українця, нині майже забуте, знав увесь світ! Але це згодом. А на знімку ще тільки рік 1924-й, Умань, 297-й полк 99-ї стрілецької дивізії. Майбутній генерал лише почав командувати взводом. Поруч теж цікавий хлопець — кажуть, це саме він написав знамениту пісню «Скакав козак через долину». Його ім'я — Яремчук Яким, а він звав себе Кімом. А його приятель Кузьма Дерев'янко **(праворуч)** придумав собі ще екстравагантніше ім'я — Мрійкол! Їй-бо, так і написано на звороті знімка. Що ви хочете, вони майже діти! Той, що праворуч — родом звідси, з Уманщини, з Косенівки. Лише за два роки перед тим пішов добровольцем до Червоної Армії, був прийнятий одразу на другий курс харківської Школи Червоних старшин, поміж іншого, освоїв там японську мову. Це згодилося через двадцять з гаком літ, коли він, серед генералів-союзників, приймав капітуляцію Японії на борту американського лінкора «Міссурі». А міг і не дожити до того дня. Бо року 1938-го на нього написали донос: мовляв, майор Дерев'янко — з ворожого кодла, бо його батько найманою працею збудував собі палац з мармуровою огорожею! Перевірили: «палац» у Косенівці виявився під солом'яною стріхою. Втім, батько таки мав справу з мармуром, був добрим каменотесом. Але бідним — Кузьма пішов до армії в конопляних штанях, фарбованих бузиною. Лампаси — то потім. Ви питаєте, де він зустрів 9 травня 45-го року? У Відні. Він звільняв цю перлину Європи від фашистів. А до того пройшов Дем'янівський котел (хто знає — здригнеться), Курську дугу, Бєлгород і Харків, битву за Дніпро, Корсунь-Шевченківську, Уманько-Ботошанську, Ясько-Кишинівську, Будапештську, Балатонську операції. А раніше — Фінську кампанію. А ще раніше був військовим розвідником у Китаї. Тому-то про нього мало відомо: розвідка не афішує своїх людей...

Ви хочете знати, що з цими двома хлопцями тепер? З ними — вже нічого. Все зараз відбувається без них, тільки з нами. Ось ми нинішньої осені відзначатимемо століття генерала Кузьми Дерев'янка. Якщо, звісно, не забудемо. Тому варто перечитати Святе Письмо — що там сказано про тих, хто сидітиме по праву руку од Господа нашого, коли на те прийде час...

Віталій ЖЕЖЕРА.
Фото із сімейного архіву Лариси Трохименко, племінниці генерала Дерев'янка.

Врятовано більш як три десятки людей

...На сім сіл Кам'янець-Подільського району німецька влада призначила кущового комісара. А перекладачем у нього був Генріх Швейрхардт. Від Козодавинець до Чабанівки, від Грушки до Лисківець ходила про нього чутка як про мудру людину.

Генріх Швейрхардт походив із німецьких суконарів, котрі осіли на Поділлі. До війни працював на заводі «Змичка» в Дунаївцях, а пізніше — завідувачем Грушківської слюсарно-інструментальної майстерні. Як і його односельці, він не покладаючи рук працював задля процвітання соціалізму. Ця земля стала для нього рідною, іншої він не знав.

Наприкінці зими тисяча дев'ятсот сорок четвертого артилерійська канонада аж від Проскурова нагадувала агресорам у наддністрянських селах про розплату, яка чекає на них. Залпи насторожували окупантів, і вони потроху почали пакувати чемодани. З районного центру Старої Ушиці зникли жандармерія і німецько-українська районна адміністрація.

Тим часом у Грушці зупинилася німецька військова частина. Із села Чабанівка її атакували партизани і влаштували ворогові добрячий «феєрверк». Німці, особливо не розбираючись, узяли заручників — більш як три десятки грушківчан. Зачинили їх у школі. У селі стояв плач — у кого сина, в кого батька з хати забрали. Помста за збройний напад на солдатів вермахту. Арештованих чекав розстріл. Надвечір заручників повели до скель на край села. Шлях колоні перетнув Генріх Швейрхардт. Він довго бесідував з офіцерами, пояснюючи, що ці люди невинні, з партизанами не знаються. Які слова знайшов перекладач, щоб урятувати грушківчан, нікому не відомо, але колона раптом повернула назад. Людей відпустили по домівках.

Коли радянські війська визволили село, Генріху Швейрхардту було чого тривожитися. Що могло чекати «фольксдойча»? Напевне, розстріл. Радянська влада зрадників інакше не карала.

Проте Генріх Швейрхардт з окупантами тікати не думав. Його, справді, одразу арештували. Грушка піднялася на захист свого недавнього рятівника. І його таки не засудили! Генріх Уляновіч повернувся на своє старе робоче місце в МТС, де працював до останнього дня.

На грушківському цвинтарі на його могилі — біла мармурова плита та хрест, які встановили друзі з майстерні та сім'я племінниці. Шістдесят років минає, як відбулися ці події. У селі про «Швайгера» (так грушківчани спростили його прізвище) пам'ятають... Не раз порушували члени районного «Меморіалу» питання про вшанування пам'яті українського німця Генріха Швейрхардта. Адже це не потребує великих витрат. Бо назвати вулицю його іменем чи посадити алею не коштує нічого. А якщо знайдеться якась сотня гривень, то можна було б і меморіальну дошку на його садибі приладнати. Він дав справжній урок людяності у гіркі воєнні часи.

Віра ШПИЛЬОВА.
Хмельницька область.

Герой без Золотої Зірки

Правда про те, як 30 квітня 1945 року встановлювали прапор на Рейхстазі

Замість участі в Параді Перемоги «Україна», лейтенанта Береста, який разом із сержантами Єгоровим та Кантарією увінчав купол Рейхстагу Прапором Перемоги, було відправлено командуванням супроводжувати ешелон з репатріантами. Відважний офіцер так і не отримав звання Героя.

1945-й. Коли 3-тя ударна армія увірвалася до Берліна, було виділено дев'ять прапорів для дев'яти дивізій. Ніхто не знав, якій дивізії доведеться штурмувати Рейхстаг та встановити над ним червоний Прапор Перемоги. Прапори пронумерували. 150-й стрілецькій дивізії генерал-майора В. Шатілова дістався прапор під номером п'ять. Одну з рот дивізії перед штурмом Рейхстагу очолив політрук Берест...

1970-й. Люди чекали міську електричку. Маленьке дівча вибігло на залізничну колію. Люди помітили це тільки тоді, коли з'явився товарняк і помчав на дитину. Не розгубився лише літній чоловік. Він кинувся наперейми локомотиву, вихопив дитину з-під коліс. Але сам загинув. Це сталося 3 листопада. Поховали героя через день на цвинтарі Ростова-на-Дону із затиснутою в руках дитячою рукавичкою. Загиблим був Олексій Прокопович Берест.

1945-й. Наступаючі війська лавинами розбивалися об останню фашистську цитадель. Із майже трьох тисяч атакуючих бійців 756-го гвардійського стрілецького полку 150-ї стрілецької дивізії 3-ї ударної армії, в якому служив лейтенант Берест, 30 квітня залишилося не більш як 200 бійців. Полк був майже розгромлений. Лейтенант Берест згуртував бійців, щоб дочекатися вогневої підтримки і продовжити штурм. Атака вийшла масова і стрімка. Через кілька хвилин вони вже були біля Рейхстагу і першими туди увірвалися. Зв'язківці з'єднали командний пункт батальйону з полковим, і незабаром до Рейхстагу перебрався командир полку полковник Зінченко. Випала можливість установити прапор. Зінченко зателефонував у штаб полку. Ось що розповів про ту мить комбат Неустроєв: «Де прапор?» — закричав Зінченко в телефонну трубку. — Негайно шліть прапороносців!..» Хвилин за 20 прибігли із прапором два солдатики, маленькі на зріст, у тілогрійках. Зінченко дає команду встановити прапор на найвищому місці.

Хвилин через 20 прапороносці повернулися розгублені: «Там темно, у нас немає ліхтарика. Ми не знайшли виходу на дах». Зінченко матом: «Як...? Батьківщина чекає! Увесь світ чекає! А ви — ліхтарика немає...». А потім Неустроєву: «Товариш комбат, вживайте заходів!» Неустроєв одразу ж наказав Бересту взяти з десяток автоматників і провести прапороносців на дах. Нагорі спалахнув бій. За спогадами Береста: «Від артилерійського обстрілу циліндричні проходи на куполі Рейхстагу в деяких місцях було зруйновано, то із бійців супроводу створили живу драбину, і я прапороносців, наче кошенят, передавав із рук в руки, інколи ніс їх на спині»... На дах фронтальної сторони Рейхстагу Берест також увірвався перший. Він особисто закріпив на бронзовій скульптурній групі на честь кайзера Вільгельма Прапор Перемоги. Неустроєв ще й перепитав у Береста: «Не відірветься?» — «Сто років простоїть! Я його ременям прив'язав до коня.»

У Центральному архіві Міністерства оборони Російської Федерації зберігається «Бойова характеристика прапороносців», підписана командармом 3-ї ударної армії генерал-полковником Кузнецовим і членом військової ради армії генерал-майором Литвиновим: «Відважні воїни: комуніст лейтенант Берест, комсомолець сержант Єгоров і безпартійний сержант Кантарія встановили Прапор Перемоги над будівлею німецького парламенту 30 квітня 1945 року»...

Проте в Указі «Про присвоєння звання Героя Радянського Союзу офіцерському і сержантському складу Збройних Сил СРСР, піднісших Прапор Перемоги над Рейхстагом в Берліні» прізвища Береста немає. Член військової ради 1-го Білоруського фронту генерал-лейтенант Тєлєгін на закритій нараді в Інституті марксизму-ленінізму ЦК КПРС в листопаді 1961 року сказав: «Встановлення Прапора Перемоги набуло спотвореного характеру»... Пізніше генерал Тєлєгін у розмові з Неустроєвим уточнив: «Жуков винен. Він до нашого брата політпрацівника ставився не дуже... Прочитав прізвище Береста — «ще один політпрацівник» — і викреслив. Коли б ви, Степане Андрійовичу, написали тоді в реляції «заступник командира батальйону» без «політичної частини», Берест пройшов би».

Може, й так. Справді, маршал Жуков не дуже шанував політпрацівників, які свого часу багато крові йому попсували. Можливо, відіграли свою роль і «смершівці». Вони-то знали з розповіді Береста, як насправді встановлювали Прапор Перемоги. Можливо, мали зуб на замполіта, бо він не подарував жодного з годинників, захоплених в «будинку Гіммлера» (а, насправді, в приміщенні штабу сухопутних сил Гітлера). За свідченнями полонених, цю партію годинників виготовили для нацистів, які захоплять Кремль. Берест тоді роздавав їх своїм бійцям і відмовив у проханні «смершівському» офіцеру, кажучи, що їх заслужили ті, хто штурмував «будинок Гіммлера» і атакуватиме Рейхстаг. На Береста «смершівці» скинули ще одну провину — зруйнування приміщення посольства Швейцарії, що опинилося в зоні бойових дій.

І ще про один епізод... На ті переговори мав іти полковник Зінченко. Проте Зінченка вирішили не підставляти. Фашистів було заблоковано в Рейхстазі, але, як відомо, поранений звір кусається смертельно. Тож липовим полковником зробили Береста. Він ішов услід за бійцем з білим прапором. Його богатирська постать ніби уособлювала нездоланну мужність Червоної Армії. За Берестом ішли Неустроєв та перекладач. О 24-й годині зустрілися з фашистським представництвом посередині сходів. Пихатий полковник, прусський аристократ, дивлячись на надто молодого радянського полковника, зверхньо промовив: «Вам, пане полковнику, потрібен Рейхстаг. Ми його залишимо... А ви випускаєте нас через південний вихід у район Бранденбурзьких воріт». Береста наче підкинуло: «Зараз не 1941 рік, а 1945! Радянська сторона ставить вимоги, а не конаючий противник... Від імені радянського командування вимагаю капітуляції. Ка-пі-ту-лю-вати. Даю тридцять хвилин на роздуми. Якщо вимогу не виконаєте, знищимо всіх у підвалах. На цьому переговори закінчую». Дочекавшись перекладу сказаного, Берест різко повернувся і пішов.

1 травня о 8-й годині ранку гітлерівці почали здаватися. Загалом здалося у Рейхстазі 2604 особи...

Коли в Москві 24 липня 1945 року проходив Парад Перемоги, Берест з ешелоном репатріантів прибув на підмосковну станцію. Лейтенант своєю фронтовою виправкою і зростом найбільше підходив як учасник параду, але його не включили до зведеної колони 1-го Білоруського фронту. Дарма, що за мужність під час переговорів з ворогом його нагородили орденом Червоного Прапора. З обрізою фронтовик демобілізувався із армії. Єгоров і Кантарія, купаючись у славі, на жодній зустрічі не згадали свого командира, котрий зробив їх героями. Єгоров незабаром загинув в автокатастрофі. А капітан Неустроєв запив. Його заяви на захист лейтенанта Береста ніхто не сприймав серйозно. Справжній герой встановлення прапора над Рейхстагом влаштувався на цивільну роботу. Став жертвою наклепу, і... Береста засудили на десять років. На захист стали колишні солдати полку і дивізії. Вони писали скрізь, вимагаючи справедливості. І лише в 1958 році героя-фронтовика випустили з в'язниці.

1965-й. На честь 20-річчя Великої Перемоги у Кремлівському палаці з'їздів зібралися учасники штурму Рейхстагу. Запросили і Олексія Прокоповича Береста, але серед його фронтових нагород не було Золотої Зірки Героя. Домогтися правди Бересту так і не вдалося. На його листи до Москви відповіді надходили однотипні: у списках нагороджених не значиться. Хрущовська відлига не встигла захистити Береста, а маршал Брежнєв не наважився довести розслідування до кінця. Коли 9 Травня по телебаченню та радіо згадували імена Єгорова, Кантарії та інших, Олексій Прокопович вимикав приймачі і зі слізьми на очах виходив із кімнати. Єдиною відрадою для фронтовика стало шеститомне видання «Історії Великої Вітчизняної війни», в якому з'явилися прапдиві рядки про штурм Рейхстагу з його участю.

Він пішов із життя так само героїчно, як і жив. Можливо, настав час, щоб Батьківщина таки визнала його заслуги. Звання Героя України він заслужив безперечно.

Віктор КУДІНОВ.

Володимир ЛИТВИН: *Листи до Голови Верховної Ради України*

«Довіра і підтримка людей — для мене найвища нагорода й стимул для роботи»

...про історію і не тільки

«Шановний Йосипе Васильовичу!

Ваш лист є ще одним підтвердженням відомої сентенції: «ІСТОРІЯ — ВЧИТЕЛЬКА ЖИТТЯ (підкреслення наше. — **Ред.**)». Вивчаючи, досліджуючи відбуте, ми не тільки розширюємо про нього свої знання, але й збагачуємося досвідом. Ігнорування його повчальності справді небезпечне, адже МИНУЛЕ — ТО ДЗЕРКАЛО МАЙБУТНЬОМУ.

Надсилаю Вам книгу, яку Ви просили, видану Інститутом історії Національної академії наук України. Певен, наукова об'єктивність та аргументованість праць, зібраних у цій колективній монографії, допоможуть Вам у відстоюванні історичної правди.

Зичу Вам творчих успіхів, натхнення, благополуччя.

З повагою, Володимир Литвин.»

...про 60-річчя Перемоги

«Ветеран Вітчизняної війни — звучить гордо. Однак нам завдали образи. Адже в тексті постанови Верховної Ради України «Про відзначення 60-річчя Перемоги та визволення України від фашистських загарбників» у всіх випадках між словами «ветерани війни» випускається найголовніше слово — «Вітчизняної». Те ж саме було допущено при редагуванні Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту». Про все це я написав Президентові України, його адміністрації, народним депутатам П. Цибенку, І. Герасимову.

Президент і його адміністрація «відфутболили» мої листи у Волинську облдержадміністрацію, а звідти — в Луцьку міськраду.

Щоправда, Петро Цибенко відповів: «У комітеті знаємо цю проблему і працюємо над нею».

Дуже шкода, що українські ЗМІ не відзначили такі вікопомні дати, як 60-річчя перемоги радянських військ на Сталінградському фронті, 60-річчя перемоги на Курській дузі, в яких героїчно проявили себе тисячі й тисячі українців.

Хотілося б також довідатися про хоча б одну з тої кількості послуг, які будуть надані ветеранам Вітчизняної війни, інвалідам, самотнім.

Переконаний, що серед найбільш важливих критеріїв, за якими оцінюється моральність влади і суспільства, — рівень і якість реальної турботи про фронтовиків і людей у цілому.

Вибачте за викладене.

В. Стешенко, м. Луцьк.»

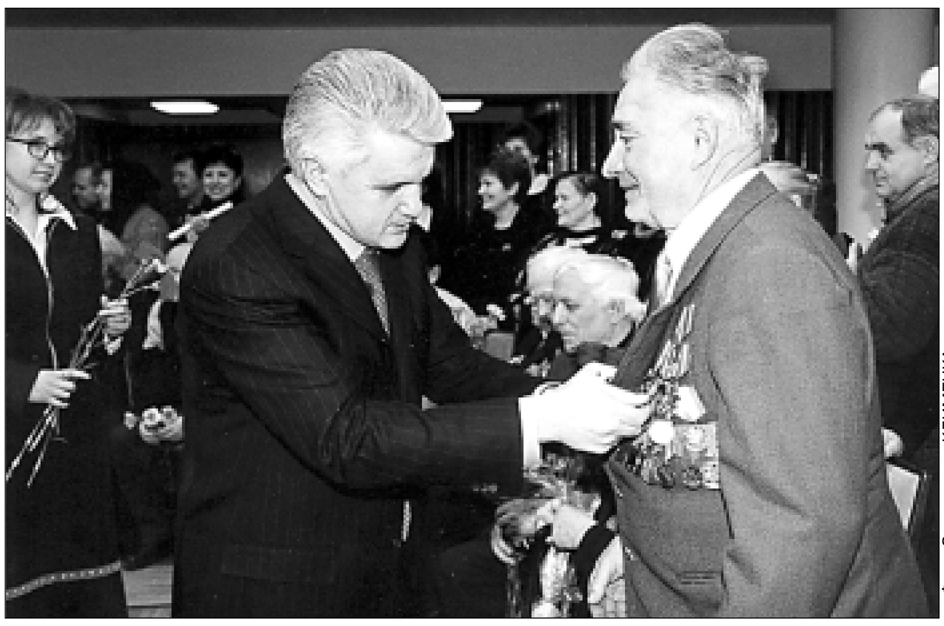
* * *

«Шановний Василю Пилиповичу! Попри Ваші побоювання, я отримав обидва надіслані Вами листи і уважно їх прочитав. На жаль, через велику зайнятість (Ви, напевно, знаєте, як напружено працює зараз Верховна Рада) затримався з відповіддю. Майже всі адресовані на моє ім'я листи я розглядаю особисто, даю за ними доручення, встановлюю контроль, через що збільшив навантаження на секретаріат Голови Верховної Ради майже втричі. ОСОБЛИВА УВАГА ВИЯВЛЯЄТЬСЯ ДО ЗВЕРНЕНЬ ВЕТЕРАНІВ ВЕЛИКОЇ ВІТЧИЗНЯНОЇ ВІЙНИ (підкреслення наше. — **Ред.**), тому Ваш лист не міг загубитись, не дійти до мене.

Не криюся: такі листи читати важко. У людей сьогодні стільки горя, що іноді дивуєшся, як їм вистачає терпіння, сил, волі вистояти за таких обставин. Висловлюю Вам щире співчуття у зв'язку з втратою коханої дружини. Принагідно скажу, що ви, ветерани, даєте молодим не тільки взірець патріотизму, любові до рідної землі, мужності, стійкості, а й приклад подружньої вірності. І як потрібен зараз такий приклад!

Хоч як це боляче, але не можу не визнати, що все, що Ви написали у своєму листі, — гірка правда. У нас вже розроблено безліч програм поліпшення становища різних категорій громадян, у тому числі й ветеранів Великої Вітчизняної війни. Але встановлені ними пільги та передбачені заходи часто не забезпечені відповідними коштами і залишаються, як Ви і пишете, обіцянкою.

Розумію Ваш біль і несприйняття виявів черствості, байдужості щодо ветеранів Великої Вітчизняної війни. Хочу тільки сказати, що в людей, які допускають хамське ставлення до колишніх фронтовиків, партизанів, підпільників, трудівників тилу, солдатських вдів, — немає майбутнього. Український народ пронесе через віки почуття синівської вдячності захисникам Вітчизни за їхні безсмертні подвиги.

З архіву «ГУ». 19 грудня 2003 року. Голова Верховної Ради України Володимир Литвин під час зустрічі з ветеранами війни та праці міста Дніпропетровська.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Розуміючи Ваш стан, необхідність підлікуватися і взагалі побути серед людей, я хотів би допомогти Вам отримати направлення до госпіталю чи лікарні або путівку до санаторію. Повідомте, де б Ви хотіли поліпшити здоров'я і коли. Якщо це буде в Києві, намагатимуся викроїти час, щоб зустрітися з Вами. Ми постараємося подарувати Вам військову форму з погонами старшини, якщо Ви повідомите Ваш зріст і розмір гімнастерки та взуття.

Стосовно себе. З самого обрання я заявив, що буду Головою Верховної Ради, а не якоюсь її частини — її більшості чи меншості. І весь час дотримуюсь позиції: незважаючи на розколотість, Верховна Рада повинна працювати, приймати необхідні людям закони.

Вибачте, що лист вийшов довгим.

Бажаю Вам міцного здоров'я, добра і благополуччя.

З повагою, Володимир Литвин.»

...про Україну і про мову

«Ви людина, яка займає одну з найвідповідальніших посад у нашій державі, і водночас Ви знайшли можливість приділити мені увагу. Це настільки хвилююче і приємно, так може вчинити лише дуже добра і чуйна людина!..

Я живу в одному з найкрасивіших куточків світу — Україні! Це молода країна з величезною культурою, історією, традиціями, прекрасним народом і з мальовничими пам'ятками архітектури.

З повагою, Ангеліна Поплавська, м. Євпаторія.»

* * *

«Ангеліно!

Дякую тобі за лист і теплі слова на мою адресу.

Свідомо переходжу на «ти», хоч розумію, що звертаюсь до дорослої громадянки.

Дуже добре, що ти ставишся до навчання серйозно, відповідально. Підтримую твоє прагнення вивчати мови. Адже відомо, скільки хто знає мов, стільки разів він і людина. Але найбільш необхідна мова свого народу. З листа бачу, що ти добре володієш російською, яка, гадаю, є для тебе рідною. Це мова велика, вона відкриває шлях у світ однієї з найбагатших культур світу. Не менш важливо людині, ЯКА ЖИВЕ В УКРАЇНІ, ДОСКОНАЛО ВОЛОДІТИ МОВОЮ УКРАЇНСЬКОЮ (підкреслення наше. — **Ред.**), мовою великих Тараса Шевченка, Лесі Українки, Івана Франка. Ти говориш про нашу державу «моя Україна» і обираєш спеціальність, пов'язану з туризмом, бо хочеш, щоб увесь світ взнав про нашу країну як про волелюбну, таку, що через віки пронесла і зберегла свою культуру і велику спадщину. Знання української мови дає змогу ще більше усвідомити велич України, яка для кожного з нас, незалежно від національності, — рідна.

З найкращими побажаннями — Володимир Литвин.»

* * *

«Вельмишановний Володимире Михайловичу!

*Пише Вам **Анастасія Шевченко** — першокурсниця факультету міжнародних відносин Львівського національного університету ім. І. Я. Франка.*

Коли повернулася додому, в першу чергу пішла до своєї школи, своїх вчителів, друзів. Те, що побачила, вразило. Там, де нещодавно був порожній майданчик, — іде грандіозне будівництво. Бачили б Ви, з якою гордістю директор гімназії Наталія Іванівна Руденко показала, як будується нова українська гімназія. Переконана в тому, що це відбулося завдяки і Вашому зверненню до керівників Автономної Республіки Крим, про яке Ви писали в своєму листі мені ще у квітні минулого року.

Й надалі дозвольте лишатися членом палати надій Верховної Ради України, а значить — бути членом Вашої команди.»

...про майбутнє

«Шановний Володимир Михайловичу, здрастуйте!

Написати Вам цей лист спонукала Ваша заява про Вашу незгоду балотуватися в Президенти України на чергових виборах.

З точки зору великої особистої відповідальності Ви, можливо, й праві.

Одначе, як можливий і Ваш виборець, з немалим досвідом, висловлю з цього приводу і свою думку.

З позиції середньостатистичного виборця гадаю, що серед найбільш імовірних кандидатів у Президенти України, тих, хто представляє політичний, економічний і владний олімп країни, більш гідної кандидатури, аніж Ваша, не прогладається.

Зізнаюся, впевненість у необхідності написання такого листа прийшла не зразу.

Повна впевненість з'явилася після того, як уважно проаналізував Ваш виступ на закритті зимової сесії Верховної Ради. У ньому виразно пролунали слова людини, яка висловлювала життєствердні прагнення народу України.

З повагою — учасник Великої Вітчизняної війни, інвалід Володимир Ніколаєв, м. Сімферополь.»

* * *

«Добрий день, Володимире Михайловичу!

Звертається до Вас пенсіонер Литовченко Володимир Олексійович (1939 р. н.).

В цей період я багато роздумую про майбутні вибори Президента України. Вибори будуть складні. Я перебрав усіх можливих кандидатів на цю посаду, цікавився їхніми біографіями, здібностями і зупинився лише на одній кандидатурі, яка відповідає всім вимогам. Це — Литвин Володимир Михайлович, людина щира, здібна, нічим не заплямована, людина, яка бачила горе, нужду тощо.

Володимире Михайловичу, пробачте мені за дану Вам оцінку, але це думка не лише моя. Вся моя родина, друзі, знайомі підтримають Вашу кандидатуру і з радістю проголосують за Вас. Дуже просимо Вас балотуватися на пост Президента. Ви — наш народний Президент.

Тож з Богом, Володимире Михайловичу! Ми всі з Вами і ми Вам допоможемо!..

Київська обл., Вишгородський район, с. Ново-Петрівці.»

* * *

«Доброго дня, шановний Голово Верховної Ради України! З повагою до Вас пенсіонер Нестеренко Іван Йосипович з міста Сум.

Шановний Володимире Михайловичу! Майже щодня слухаю по радіо і дивлюсь по телевізору роботу Верховної Ради. І дивуюсь Вашому терпінню, Вашій стійкості, Вашому бажанню налагодити роботу у Верховній Раді, знайти вихід зі складної ситуації, яку створюють депутати. І це Вам вдається.

*Це бачу не тільки я, бачать мільйони людей. Це титанічна праця. Окрім цього, Ви встигаєте побувати у регіонах, поспілкуватися з народом, відчути, чим він дихає і чого потребує, не тікаючи і не ховаючись від народу. Це дуже хороша риса — ЛЮДЯНІСТЬ (підкреслення наше. — **Ред.**)...*

Володимире Михайловичу, в країні склалася дуже непроста ситуація і в політичній сфері, і в економічній. Але з неї потрібно якось виходити. І перше, що треба зробити, на мою думку, — взяти під контроль виконання законів.

Володимире Михайловичу, невдовзі почнеться передвиборна президентська кампанія, а можливо, вже й почалася. Я особисто не бачу лідера, який би був достойний цієї посади. Я хотів би бачити Вас у числі кандидатів на цей пост. Впевнений: народ Вас підтримає! І я в тому числі разом зі своєю Ганною Михайлівною.

Впевнений: при Вашому ставленні до вирішення будь-яких питань справа зрушить з місця, і Україна житиме краще від інших країн. Для цього є всі передумови. Немає тільки справжнього, добросовісного, чесного лідера, який би зумів вивести Україну з глухого кута. Іще раз пропоную: поборіться за владу, народ Вас підтримає, а Ви — народ.

Ви гідні цієї посади!

З повагою — Нестеренко.»

* * *

«Щиро вдячний за Ваш лист. У цей надто жорстокий час тепле слово не тільки зворушує, а й допомагає. Підтримка впевнює, що дієш правильно, і спонукає бути гідним довіри співгромадян. Звісно, Ваші оцінки моїх ділових і людських якостей я розглядаю як аванс, який треба відпрацювати.

Найбільша моя мета — побачити Україну міцною, квітучою, освіченою державою, ЯКУ ПОВАЖАВ БИ ПЕРЕДУСІМ ВЛАСНИЙ НАРОД (підкреслення наше. — **Ред.**). А тоді прийде і міжнародне визнання, бажання мати з нами справу. Розколоте суспільство виснажує себе безплідною політичною боротьбою... СКІЛЬКИ МОЖНА ТЕРПІТИ РУЇНУ? Я ПЕВЕН, ЩО НАМ ІЩЕ ЗАЗДРИТИМУТЬ, І НЕ ТІЛЬКИ СУСІДНІ КРАЇНИ...

Ще раз дякую за висловлену мені довіру.

З повагою, Володимир Литвин.»

...про особисте

«Здрастуйте, Володимире Михайловичу!

Звертаюся до Вас з великим материнським болем і проханням.

Я, Литвин Діна Тимофіївна, проживаю в Миколаєві. У 1990 році, 20 жовтня, у мене трагічно загинув син, Литвин Володимир Миколайович, 1956 року народження, в дорожній аварії. І ось уже 13 років я не живу, а існую. Ви мені замінили сина. Ви так на нього схожі: русявий, зріст такий же, хода. Буває ж так... І ось я щодня у 8 годин вечора дивлюсь останні вісті й шукаю Вас, щоб Вас побачити і поговорити з Вами з екрана. Я дуже довго збиралася написати Вам, але ніяк не могла наважитися.

*Вибачте мені, що я турбую Вас своїм листом і прошу Вашого дозволу називати Вас своїм другим СИНОМ (підкреслено автором листа. — **Ред.**).*

Якщо будете у нас в Миколаєві, заїдьте до мене у гості, я дуже буду рада зустріти дорогу мені людину.

Живу я сама. Коли загинув мій син, мені було 59 років, зараз — 71...

Ще раз прошу вибачення за турботу.

З повагою до Вас — Діна Тимофіївна.»

* * *

«Здрастуйте, шановна Діно Тимофіївно!

Я з великим хвилюванням прочитав Ваш материнський лист. Спасибі Вам за щирість і душевність, за Ваші добрі материнські почуття до мене. Здається, я нібито відчув Ваш материнський біль безпосередньо і пишу, щоб підтримати Вас, наскільки це можливо.

Я дуже хочу, щоб матері в нашій країні були щасливими, і всіма силами стараюсь працювати для цього. Віднині я буду відчувати і Вашу підтримку і подумки відповідатиму Вам тими ж почуттями.

Коли я буду в Миколаєві, обов'язково заїду до Вас. Пишіть мені, я постараюся зробити для Вас усе можливе.

Іще раз спасибі Вам і до зустрічі.

З повагою, Володимир ЛИТВИН.»

Закінчення. Початок у «ГУ» від 7 травня ц. р.

ЗАВТРА — ДЕНЬ МАТЕРІ

Цим діткам потрібно більше тепла

За офіційною назвою, це — «Дитячий будинок «Центр розвитку дитини-7» (цифра «7» означає, що тут живуть сироти). За реальним станом речей, це — багатодітна й веселогомінка оселя, острівець того царства, де все найкраще віддають справді малечі.

За статусом Наталя Миколаївна Суслова — президент-розпорядник цього будинку. За призначенням — Мама. «Моя мама» — для кожного. «Наша мама» — для всіх.

Сьогодні у Суслових двадцять дітей. «Поки що», — уточнює батько сімейства Іван Миколайович. Це «поки що» означає не таємничий процес появи на світ нової людини, а далебі складніше «природне явище» — пошук сиріт і оформлення опікунства над ними: центр розвитку розрахований на 24 дитини, а живе тут нині їх 18 (ще двоє синів у них кровних. До речі, старший син Євген — міський голова Сквири, наймолодший «мер» в Україні). І що тут складного? — можливо, здивується читач. Хіба в нас мало сиріт, щоб їх пошук став для доброго чоловіка проблемою? Сиріт багато, це правда. Але багато й тих, хто вловив «слабку ланку» опального для місцевих можновладців підприємця Івана Суслова, — любов до дітей. Ось і шарпають за цю ланку, травмуючи серце чоловіка, а заодно і долю сиріт, які мали можливість жити в родині, а їх залишили «горохом при битій дорозі»...

Сам Іван Миколайович виріс у багатодітній родині і мріяв перенести цю сімейну модель на їхню з Наталею гілку в генеалогічному дереві Суслових. Але, пожартував, «як доля послала нам тільки двох синів, то мусили мою мрію компенсувати готовими дітками».

...Усі найсльозливіші серіали не змогли б передати гіркоту сирітської долі цих маленьких хлопчиків і дівчаток до появи в їхньому житті мами й тата. За кілька років свого життя вони зазнали такого, що не втиснулося б у сюжет найстрашнішої драми. Ось для цієї маленької дівчинки, що так вигойдується на подвір'ї, ще зовсім недавно єдиною лагідною істотою на землі була... собака. В її будці вона ховалася від негоди і жорстоких «пестощів» тих двоногих тварин, що значились ріднею нещасної крихітки. І досі від надміру ласки вона лиже язичком маму за руку — колись її пестила так дворова «вихователька». Цих братів, що весело ганяють м'яча, привезли сюди напівмертвих. І не тільки від «бенкету паличок Коха», що зжирали малі легені. «Добра» бабуся не залишила живого місця, особливо на тільці шестилітнього внука: рубці й синяки покривали його, як шкіра, — з голови до вузеньких п'ят. А на шийці відбилась странгуляційна борозна від «палких обіймів люблячих рук». На очах у цієї дівчинки, яка випитує в мене, «що таке журналіст», вітчим убив її маму. Скільки ніжності треба їй дати, щоб зцілити психіку від страшних сновидінь?! А їх усіх, повторюю, вісімнадцять. Поки що...

Я не вперше гостюю в цьому будинку. І щоразу дивуюсь не матеріальним достаткам: президент агропромислової корпорації «Сквира» Іван Суслов дбає, щоб його діти мали все найкраще —комп'ютери, меблі, іграшки, одяг, їжу, відпочинок. Їм можуть позаздрити і, як видається, заздрять діти з багатьох родин, де рідні батьки не мають можливості вибирати престижнішу фірму кросівок. Справа не в задрощах і не в марці взуття. Мене найбільше вражає та неповторна чарівність домашнього затишку, сімейних стосунків між ними всіма і доброти не на «експорт» — для демонстрації прийшлим, а справді глибинної, органічної, щирої. Можна обманути гостей, але не самих дітей. «Мамо!» — кидаються вони навввипередки, обліплюють з усіх боків, туляться до її теплих рук. І ллється пістрявий потік радощів і нарікань: на оцінки, подерті у першому ж «бою» нові штанці, запросини на день народження до однокласника, а подарунка ще нема, кровну образу на якогось хлопця, що обізвав їх «інтернатівськими». «А ми кажемо, мамо, які ж ми інтернатівські? Ми домашні...» І, вихлюпнувши на неї цей вінегрет образ і похвальби, слухають, як мама вирішить: кого похвалить за «12», а кого за «5» покарає «найстрашнішим» —позбавить комп'ютера на день, а то й два. І латати штани не варто, бо тато не любить, щоб діти в латаному ходили, а тут дірка дуже велика. І, звичайно, поїдемо подарунок вибирати, щоб іменинника потішити. І хлопець сказав неправильно, але ви, мої мудрі, його гарно поправили. «Добре, мамо, то ми пішли вже до хати». І ця «хата» в їхніх вустах найкраще доводить неправоту якогось сільського ровесника: вони справді домашні. І це над ними, своїми, домашніми, рідними, вона просиджує ночі, якщо котресь захворіє, це їхні сповіді слухає, коли так хочеться поділитися найпотаємнішим.

До речі, тільки тривале знайомство допомогло мені «розговорити» Наталю на тему «вона і діти». «Що тут особливого? — віднікувалась вона. — Хіба матері хваляться, як вони люблять своїх дітей?»

— А коли доводять, ви їх караєте?

— Іноколи хочеться ляснути, але рука сама зупиняється, як згадаю, скільки жорстокості вони бачили за свій коротенький вік. Це не Сашуня чи Женя. Цим діткам потрібно більше тепла. Як слова не впливають — ставлю в куток. Але найбільше покарання — обіцянка все розказати татові. Він для них — авторитет найбільший...

— Ага, авторитет, — сміється Іван Миколайович. — Доводиться всі справи кидати, як Наталя дзвонить: хтось там з дітлахів не хоче в куток ставати, і я їду вмовляти, щоб виконав покарання, не ганьбив мене перед мамою.

...У кожного з них до цього було своє лихо. Свої криваві рубці на душі і на тілі. Своя доля і свій характер. Під теплим затишним дахом вони знайшли не тільки моральне зцілення і сите життя. Тут усі діти набувають спільних, родинних рис, і стають цим схожими одне на одного, як єдиноутробні брати і сестри. І жодна цифра, що означає сирітство, не здатна зупинити цей благотворний процес. У них є повноцінна сім'я. Батьки. Бабуся — Валентина Кирилівна, Наталина мама. Старші брати, яким можна відкрити «великий-превеликий секрет». Навіть власна племінниця — новонароджена Євгенова донька. Тепер найменшій Ганнусі доводиться їсти кашку і «за Софійку».

І є так само велика, одна на всіх таємниця — «від мами». Щоправда, вона скороминуща: це — їхні подарунки їй, найріднішій, до Дня матері. Завтра ви одержите їх, Наталю. Щасливого вам материнства.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

На знімку: в центрі — Наталя Суслова; праворуч —директор «Центру розвитку дитини Таїсія Блонська.

Фото з архіву СУСЛОВИХ.

Буки Київської області.

ОБ'ЄКТИВ

30 квітня. Київ. Голова Верховної Ради України Володимир Литвин взяв участь у закладанні капсули з нагоди початку будівництва залізнично-автомобільного мосту через Дніпро.

1 травня. Київ. Святкування Міжнародного дня солідарності трудящих.

2 травня. Львів.
784-й день народження міста проходив під девізом «Львів — назавжди!»

3 травня. Херсонська область.
У Каховці на XIII міжнародному музичному фестивалі «Таврійські Ігри» виступила Ірина Білик.

5 травня. Полтава. Голова ОДА Олександр Удовіченко вручає ключі від нової квартири у багатоповерхівці, збудованій за програмами «Житло — військовим» та «Житло — полтавцям», підполковнику Валерію Горбунову.

6 травня. Житомир. У рамках Всеукраїнської наради керівників ЗМІ Прем'єр-міністр України Віктор Янукович зустрівся з ветеранами журналістики, учасниками Великої Вітчизняної війни.

4 травня. Ужгород. Відбулися змагання з художньої гімнастики «Сакура Закарпаття-2004» для спортсменок віком від 5 до 21 року.

Сім днів з життя країни очима фотокореспондентів Олександра ВОСКРЕСЕНСЬКОГО, Анастасії СИРОТКІНОЇ та Укрінформу.

Україна олімпійська: 1952 — 2004

Микола КОРНІЄНКО

Він з'являвся в басейні республіканського Палацу фізкультури (тут нині вихід станції метро) з першими півнями. Двері йому відчиняв дядько Костя, незвичайна людина, котра виконувала безліч ролей, — від сторожа і слюсаря до «хрещеного батька» усіх чемпіонів і юної зміни.
Коли до вестибюля входила перша зміна спортсменів, Микола Корнієнко вже ніжився під душем, зганяючи солоний піт. Небагатослівний і усміхливий, він випромінював душевну теплоту, що для нас, молодих, було як напуття, адже історію його фантастичного запливу через Гниле море Сиваш плавці знали.

Микола був кандидатом у першому складі збірної команди країни, що готувалася до Олімпійських ігор 1952 року в Гельсінкі. Разом з ним було ще двоє ветеранів, зранених, але не зломлених: Анатолій Драпей, перший українець — рекордсмен світу, і Юрій Короп, рекордсмен і чемпіон СРСР. Ми вчилися у них переборювати себе, вчилися спорту і життя.

На жаль, на ігри колишніх солдатів не взяли, з України узагалі поїхала лише Марія Гавриш, хоча москвичів, не набагато молодших за трьох киян, набралася мало не ціла команда. Утім, тільки Гавриш і виборола одне очко, що, як казали, і врятувало збірну СРСР від поразки — ми з американцями набрали однакову суму.

Та незважаючи на те, що Микола Корнієнко так і не став олімпійцем, я вважаю, що напередодні Дня Перемоги він заслужив на ці рядки пам'яті.

Дніпро біля Черкас, широкий, бурхливий — не те що нинішній, був для Корнієнка і рідною домівкою, і роботою — у батьківському селі Пекарі від малого до старого всі були рибалками. Звідси і пішла спортивна доля Миколи — вміння плавати далеко і швидко він вперше офіційно зафіксував під час традиційного столичного напівмарафону — від Вишгорода до Києва. Тоді й наразився на бич усіх плавців на довгі дистанції — судоми. Дикий біль, що скрутив, здавалося, не тільки оніміли ноги, а й усе тіло, мало не змусив його зійти з дистанції. Але переміг свою слабість, не скорився болю. Пізніше, уже тренуючись, Микола навмисне викликав судоми, вчився переборювати страх. Ніколи не міг би й подумати тоді, у мирні передвоєнні роки, що ці безглузді, як здавалося багатьом, завзяті спроби заганяти себе в «кут» і виходити переможцем, врятують життя і йому, і тисячам солдатів та офіцерів...

Природно, що служити потрапив на Чорноморський флот, де Миколу Корнієнка незабаром уже визнали непереможним чемпіоном і рекордсменом, асом не тільки на наддалеких дистанціях.

Війну старшина зустрів у 120-му артилерійському дивізіоні, коли довелося стати до бою з фашистськими танками. Бій видався жорстоким, загинула майже половина пушкарів, але позиції не залишили.

Та незабаром ситуація різко змінилася — танки прорвалися в тил армійського угруповання, що розташувалося на Арабатській Стрілці — довгій, майже стокілометровій піщаній косі завширшки в кілька кілометрів. Рацію розбило ще в першому бої. Потрібно було будь-що негайно повідомити командуванню угруповання про небезпеку оточення. І тоді командир викликав Корнієнка: «Іншого виходу в нас немає, дорога одна — через Сиваш... Ти — спортсмен, мусиш доплисти!» Від однієї думки, що потрібно ввійти у крижану чорну, круто посолену воду мертвого моря, він мало не крикнув: «Браття, краще вже отут помирати... разом з вами!» Однак відігнав саму думку про це. Збори були недовгі: напоїли «від пуза» водою, хотіли було підкріпити сили спиртом, але його давно витратили на поранених. «Слава богу, що не знайшли, — розповідав мені Микола Йосипович. — Якби сьорбнув, то потонув би на півдорозі...» Донесення і партквиток Корнієнко склав у гумовий мішечок з-під протигаза і закріпив на голові. Роздягнувся, залишився у самих плавках, з якими ніколи не розлучався.

1 листопада 1941 року старшина Корнієнко о 16.40, уже сутеніло, проплив перший метр свого 19-кілометрового супермарафону. Утім, хто міг злічити ці кілометри, адже плисти довелося не по прямій. (У 1982 році я на прохання Миколи Йосиповича зателефонував у приймальню Голови КМ України, попросив довідатися про температуру тієї листопадової води. Там відгукнулися і через кілька днів видали довідку — 8 градусів).

Орієнтувався по зірках, але хмари, що насувалися, часто надовго затягували небо. Трохи полегшало, коли зійшов місяць, та на той час Микола майже нічого вже не бачив. Сіль роз'їдала очі, кожний їх порух давався з величезним трудом. Вода була важкою, в'язкою, кожний гребок потрібно було відвойовувати. Монотонність — гребок — вдих — видих — гребок —заколисувала, зрадницький мозок підказував: відпочинь, полеж хвилинку... Микола знав: як тільки на якусь мить розслабиться — на цьому все для нього і скінчиться. Страшенно боліла голова, кожний удар хвилі дзвонами відбивався у скронях.

Шкіру під пахвами розтер до живого тіла, сіль обпалювала вогнем, кожний гребок — немов наждаком. «Хочеш вір, хочеш ні, — згадував Корнієнко. — Поки плив, усе життя, як у кіно, перед очима промайнуло. Може, це і врятувало мене? Але одна думка просто свердлила мозок: якщо не допливу, люди подумають — спасував Корнієнко, зійшов з дистанції... слабак».

Щоб не дати мозку приспати пильність, почав рахувати: гребок — метр, ще гребок — ще метр... Скільки їх було, цих кривавих, смертельних гребків, він і пізніше не міг злічити. З усього запам'ятав на все життя жах, що охопив його, коли щось довге і слизьке, здавалося, сповило тіло, заважаючи гребти. Воно потягнуло вниз, зв'язуючи руки і ламаючи волю. Лише відштовхнувшись від дна (глибина ж бо невелика — метрів чотири), Микола зміг скинути із себе це «щось»...

Коли відчув під рукою землю, упав без сил. Піднятися вже не зміг. Так і застиг на холодному піску. Тут на нього і наштовхнувся патруль (цікаво, що знайшов його земляк, киянин Олександр Музика), думали, мертвий. Здивувало, що голий і мішечок на голові. Прислухався Музика й уловив ледь чутні удари серця...

Коли доповіли командувачу угруповання, той довго не міг повірити, що людина здатна переплисти Сиваш мало не в найширшому місці та ще й у крижаній ропі. Проте донесення переконало його, що це — не мара. Отямившись, Корнієнко навідріз відмовився йти в госпіталь. Командувач наказав: нагодувати, відігріти, одягти... Орден Червоної Зірки вручили старшині наступного дня.

Війна тривала. Через кілька діб Микола Корнієнко вже в ар'єргарді відбивав чергову атаку німецьких танків, потім залишки частини переправили до Керчі. Тут моряк не раз уплав (якісь п'ять-вісім кілометрів!) «ходив» у тил ворога, збирав зведення для берегової артилерії.

Повернувся Корнієнко до Києва й одразу пішов до басейну на Червоноармійській —єдиного тоді у столиці. А в 1950 році виграв золоту медаль чемпіона СРСР на 25-кілометрової дистанції. Одного разу я запитав його: «А Ламанш здолав би?»

Микола Йосипович тільки усміхнувся, мовляв, це — після Сиваша?

Ігор ЗАСЄДА.

На знімку: чемпіони СРСР у марафонському плаванні Микола Корнієнко і Євгенія Второва.

«Юракадемія» здобула кубок країни

Удруге у своїй поки що нетривалій спортивній кар'єрі волейбольна команда «Юракадемія» Харківської національної юридичної академії ім. Ярослава Мудрого стала володарем кубка країни, перемігши титулований «Локомотив» Південної залізниці. Сюжет вирішального матчу, як і більшість інших зустрічей земляків-суперників, вийшов, за визначенням місцевої преси, «валідольним». Нагадаю, кілька тижнів тому «Локомотив» став шестиразовим чемпіоном країни, здобувши перемогу саме над «Юракадемією».

Але особливо дорогий довгоочікуваний трофей для ректора юридичної академії В. Тація **(на знімку)**. Великий шанувальник цієї чудової командної гри, спорту загалом, він вкладає у своє улюблене творіння не тільки багато сил і вільного часу, а й душу. І спортсмени, і численні студенти-вболівальники так і називають його ласкаво і ніжно — душа команди.

Микола КОСИЙ.

Харків.

Фото автора.

Питання безпеки вирішують професіонали

Десять недержавних служб безпеки стали переможцями всеукраїнського рейтингу професіоналізму серед недержавних служб безпеки.

Рейтинг організував і провів міжнародний громадсько-правовий журнал «Комітет» за підтримки Комітету сприяння правоохоронним органам України, а також ділових партнерів та відомих вітчизняних засобів масової інформації: Національної радіомовної компанії, телерадіокомпаній «УТ-1», «Київ», «Довіра», Співдружності інформаційно-рекламних видань України, членом якої є журнал «Комітет», а також газет «Урядовий кур'єр», «Голос України», «Експрес—об'ява», журналів «Губернатор», «Мер», «Человек и Закон», «Міліція України», інтернет-провайдера «Глобал Юкрейн» та інших.

У рейтингу взяли участь більш як сто охоронних фірм, компаній та агентств з нашої країни. А найбільше учасників представила столиця. За підсумками роботи за минулий рік, обсягом і різноманітністю послуг, що їх надавали, професіоналізмом співробітників, багатьма іншими критеріями переможцем рейтингу було визнано відому компанію «Венбест», яка вже понад 12 років працює на українському ринку послуг безпеки.

— До наших досягнень, — зазначив президент «Венбесту» Володимир Дзюба, — можна зарахувати багаторічний досвід розробки, впровадження та експлуатації автоматизованих систем центрального спостереження власного виробництва. Нині в Україні успішно експлуатують більш як 300 пультів централізованого спостереження, виготовлених нашою компанією.

— Ми співпрацюємо з державними силовими структурами, — продовжив генеральний директор цього підприємства Георгій Тупчій. — Тільки за минулий рік наші працівники припинили понад 130 злочинів, та й з початку цього року вже майже сотню, адже збільшилась кількість наших нарядів. Ми створили при міському штабі ДНД окремий спеціалізований загін з охорони державних і приватних інтересів громадян. Звісна річ, він працює в рамках чинного законодавства країни. Але головне, що ми надаємо комплексні послуги безпеки та охорони об'єктів будь-якої категорії складності практично на всій території нашої країни.

Нині в Україні працює майже дві тисячі недержавних фірм, які надають охоронні послуги та послуги безпеки.

Компанію «Венбест», а також концерн «Сакура», агентство «Безпека ЛТД», ТОВ «Січ ЛТД» і «Департамент охорони КСПОУ» нагороджено золотими дипломами переможців рейтингу.

ОГОЛОШЕННЯ

Комунальне підприємство Володимир-Волинське Агенство телевізійного мовлення «Володимир»
(ідентифікаційний код 31097791) повідомляє про своє припинення шляхом перетворення в Товариство в обмеженою відповідальністю «Володимир-Волинське Агентство телевізійного мовлення «Володимир». Правонаступником всіх прав та обов'язків Комунального підприємства Володимир-Волинського Агенства телевізійного мовлення «Володимир» є Товариство з обмеженою відповідальністю «Володимир-Волинське Агенство телевізійного мовлення «Володимир», що знаходиться за адресою: 44700, Україна, м. Володимир-Волинський, вул. Ковельська, 29. Вимоги кредиторів приймаються протягом 2 (двох) місяців з дня публікації цього оголошення в порядку, встановленому чинним законодавством.

Постановою Господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) від 19.04.2004 р. по справі № 32/137 Б визнано банкрутом приватне підприємство «Фірма Леюр» код ЄДРПОУ 31968992, (84600, м. Горлівка, Донецької області, вул. Пушкінська, 53А), і відкрито ліквідаційну процедуру.
Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Гапич Євгена Анатолійовича (85612, м. Курахово, вул. Лермонтова, 17/49, тел. (062)3356227), ліцензія АА № 419219 від 09.10.2002 р.

Ліквідаційна комісія повідомляє про ліквідацію діяльності Товариства з обмеженою відповідальністю «Шинторг» (м. Дніпропетровськ, вул. Берегова, 135, код ЗКПО 31537841).
Претензії приймаються протягом двох місяців з дня публікації за адресою: м. Дніпропетровськ, вул. Берегова, 135.

***ДП «Донснаб-Запчастина»** припиняється у зв'язку з реорганізацією. Його правонаступником є ТОВ «Донснаб», м. Київ. Ліквідаційна комісія працює в робочі дні з 9 до 18 годин протягом 2-х місяців з дня друкування цього оголошення за адресою: м. Київ, вул. Автопаркова, 7.*

***Цим повідомляємо про припинення ТОВ «Сервісконсалт»** (код ЄДРПОУ 32249868) шляхом приєднання до ТОВ «Група «Енергетичний Стандарт»—Україна» (код ЄДРПОУ 30056560). Вимоги кредиторів до Товариства приймаються комісією з припинення у письмовому вигляді протягом двох місяців з дня публікації повідомлення за адресою: 01023, м. Київ, вул. Госпітальна, 12-Г. Контактний тел.: 490-58-82.*

***Цим повідомляємо про припинення ТОВ «ЕНЕРГОМЕРЕЖІ»** (код ЄДРПОУ 30058023) шляхом приєднання до ТОВ «Група «Енергетичний Стандарт» — Україна» (код ЄДРПОУ 30056560). Вимоги кредиторів до Товариства приймаються комісією з припинення у письмовому вигляді протягом двох місяців з дня публікації повідомлення за адресою: 01010, м. Київ, вул. Суворова, 4/6. Контактний тел.: 490-37-10.*

Господарський суд Луганської області (91000, пл. Героїв ВВВ, 3а) постановою від 27.05.2003 р. по справі 9/161Б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Аста» м. Луганськ, вул. Октябрська, 95, ОКПО 21807586 і відкрито ліквідаційну процедуру.
Ухвалою від 23.03.2004 р. ліквідатором призначений Нестерчук Олександр Адамович (ліцензія серія АА № 669651 від 31.07.2003 р. Луганська область, м. Красний Луч, вул. Вольного, 9, кв.148.
Претензії приймаються протягом 30 днів з дня публікації оголошення.

Господарський суд Дніпропетровської області постановою від 16.04.2004 р. по справі № Б 26/110/03 визнано банкрутом і відкрито ліквідаційну процедуру по відношенню до закритого акціонерного товариства виробниче об'єднання «Магнезіт», код ЄДРПОУ 30540036, адреса: 49038, м. Дніпропетровськ, вул. Столярова, 3а.
Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Талан Леонід Григорович, т. (0562) 92-53-18, поштова адреса: 49000, м. Дніпропетровськ, а/с 158.

Господарський суд Тернопільської області (46001, м. Тернопіль, вул. Кн. Острозького, 14а) порушив справу № 9/Б-412 про визнання банкрутом Державно-комунального підприємства «Монастириський комбінат комунальних підприємств» (48300, Тернопільська обл., м. Монастириська, вул. Підгородня, 5; код ЄДРПОУ 03353443, р/р № 26002301682482 в Тернопільському ЦВ ПІБ МФО 338426).
Розпорядником майна призначено Зуб Людмилу Василівну (м. Тернопіль, вул. Мостова-бічна, тел. 25-50-28, ліцензія АА № 520114 від 04.06.2003 р.).

Ухвалою господарського суду Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Грюнвальдська, 11) по справі № Б-7/85 від 05.04.04 р. затверджено ліквідаційний баланс та припинено діяльність як суб'єкта підприємницької діяльності Перев'язко Миколу Миколайовича (м. Івано-Франківськ, вул. Миколайчука, 8/17, код ДРФО 1991002419).
За рішенням загальних зборів ВАТ «Термоізоляція» ліквідується Дочірнє підприємство Івано-Франківське спеціалізоване управління 67 ВАТ «Термоізоляція» (код ЄДРПОУ 01412733) та його дільниці в м. Калуші, вул. Б. Хмельницького, 151; в м. Хмельницький, вул. Курчатова, 113; в м. Тернопіль, вул. Микулинецька.

Господарським судом Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) постановою від 20.04.2004 р. по справі № 4/64 Сільськогосподарське товариство з обмеженою відповідальністю «Тарасівське» (56134, Миколаївська обл., Баштанський р-н, с. Тарасівка, вул. Молодіжна, код ЄДРПОУ 01529866, р/р 260093043 у Баштанському відділенні МОД АППБ «Аваль», МФО 326182) визнано банкрутом, припинено юридичну особу відповідно до ст. 104 ЦК України та введено ліквідаційну процедуру. Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Чудайкіну Людмилу Григорівну (ліцензія Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України серії АА № 487778 від 15.04.2003 р.), адреса: 54058, м. Миколаїв, вул. Лазурна, 2-б, кв. 25, а/с 1041, тел. 0512-41-60-48.
Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом АР Крим (95000, м. Сімферополь, вул. К. Маркса, 18) за заявою Державної податкової інспекції в м. Керчі 26.03.2004 р. порушено справу № 2-6/6365-2004 про банкрутство Державного підприємства «Золоте Руно» (м. Керч, п. Опасноє, вул. Целімберна, 8, р/р № 260053198101 в Керченському філіалі АКБ «Укрсоцбанк», ОКПО 20727388). Розпорядником майна призначена арбітражний керуючий Єременко Галина Володимирівна (ліцензія № 719809 від 10.02.04 р.), прож. Нижньогірський район, АРК, с. Митрофановка, вул. Ровенської, 13.
Претензії кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня публікації оголошення.

Господарським судом Закарпатської області (м. Ужгород, вул. Коцюбинського, 2-А) за заявою Хустської ОДПІ м. Хуст та Управління Пенсійного фонду України в м. Хуст та Хустському районі в Закарпатській області по справі № 16/326 від 16.04.2004 року визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Товариства з обмеженою відповідальністю «Транс-Сервіс», с. Іза, вул. Нанківська, 88, Хустського району, Закарпатської області, Код ЄДРПОУ 13589537.
Ліквідатором банкрута призначено Сенюк Зеновія Йосиповича (ліцензія № 047538 від 04.07.2001 року, м. Хуст, вул. Шкільна, 8/3).

Голос України

КУРІНЬ

Стара казка на новий лад

Іржава «рибка»

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

Вечір був нудний, як програма телепередач. Що залишалося робити? Хіба що витріщитися у вікно на зірки та ще на НЛО. Останні, як і передали уфологи, кружляли над сонним містом низько-низько. Спершу намагався їх полічити, однак двічі збивався з рахунку, доходячи до півсотні. Тому плюнув на це заняття з сьомого поверху і пішов випити... Ні — чаю.

Уявляєте?! Кватирка кухонного вікна — навстіж. А на столі мініатюрний літаючий об'єкт, що здійснив тут вимушену посадку. І це ще не все, бо в акваріумі, полохаючи риб, пускало бульби щось середнє між пінгвіном та вгодованим підсвинком.

Само собою, я підтримав обурення кота Хоми, який із загрозливим шипінням кружляв навколо. Отже, після того, як я вилаявся, знаками показав прибульцеві, аби той припиняв приймати ванну. Та гість мовчав, ніби в рот води набрав, тому довелося вживати заходів. Для початку хлюпнув в акваріум дещицю отієї сумнівної рідини, яку продають поряд із справжньою горілкою.

І що б ви думали? Браконьєрський спосіб допоміг, і я без проблем, але з друшляком зловив «рибку», яку вже добряче «розібрало». Бо, як і кожний підпилий суб'єкт, вона одразу почала хвалитися й обіцяти золоті гори.

— Відпусти мене, землянине добрий! — прокувікав інопланетний пройдисвіт, — виконаю будь-яке твоє бажання.

У кота Хоми від здивування хвіст набрав вигляду знака запитання, а я швиденько повернув на місце щелепу, що відвисла.

— Теж мені золота рибка знайшлася! — скривився недовірливо, однак негайно спробував поторгуватися. — Тоді вже краще три бажання!

Гібрид пінгвіна й поросяти не заперечував і одразу взявся до діла.

Зосереджено закотив очі під лоба, щось муркнув собі під ніс, і квартира миттю перетворилася на повну чашу. Навіть худющий Хома став гладким, як кабан, та з діамантовим намистом на шиї і повним ротом золотих зубів.

— Нічого собі! — ошелешено потер я потилицю, коли не виявилося проблем і з виконанням другого бажання. Тобто отримав у розпорядження повний набір казкових предметів, потрібних для виживання в реальному теперішньому житті: чарівну паличку, скатертину-самобранку, шапку-невидимку, чоботи-скороходи, меч-самосік (газовий пістолет-самостріл). Ще й депутатський мікрофон-самобрех на додачу.

Однак третє бажання скрутило всемогутнього прибульця в баранячий ріг. Він сопів, кректав, стогнав, сипав міжнародними та міжпланетними лайками. А потім, коли я трохи втратив пильність, прожогом шмигнув у свій летючий корабель і зник за відчиненою кватиркою. І одразу помешкання з повної чаші знову перетворилося на тріснуте старе корито. А бідолашний Хома — ніби ним сходи в усьому під'їзді витирали.

Що я попрохав за третім разом? Клянусь боргами за комунальні послуги, нічого особливого — аби наші державні мужі виконали хоча б половину того, що наобіцяли протягом останніх років.

Подумаєш! Лети, лети... Бо, між нами кажучи, він що, отой космічний приблуда, зовсім жартів не розуміє?..

Павло КУЩ.

ЦЬОГО ДНЯ

■ 1884 р. Народився Гаррі Трумен, президент США у 1945-53 рр. ■ 1909 р. У Москві відкрито пам'ятник Миколі Гоголю. ■ 1919 р. Померла Віра Засулич, революціонерка-народниця, один з лідерів меншовизму. ■ 1921 р. Закарпаття приєднано до Чехословаччини. ■ 1945 р. Капітуляція гітлерівської Німеччини. ■ 1948 р. Стартувала перша Велогонка миру. ■ 1953 р. Встановлено Всесвітній день Червоного Хреста і Червоного Півмісяця. ■ 1964 р. Відкрито обеліск на честь міста-героя Києва. ■ 1970 р. У Києві створено перший у СРСР Музей спортивної слави. ■ 1984 р. Не стало письменника Бориса Антоненка-Давидовича.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ на 10—17 травня 2004 року

Цей тиждень сприятливий для впровадження нових, сучасних ідей, методів і технологій. Чудовий час для колективної і громадської діяльності.

ОВЕН. Велике задоволення ви можете отримати, опинившись удома на самоті. Використайте цей час для того, щоб зібратися з думками і прийняти важливе рішення, що стосується вашої сім'ї або місця проживання. Несподівано може виникнути щось таке, що від вас намагалися приховати. Але якщо ви самі хочете щось приховати, то будьте уважні й обережні, ваша таємниця може розкритися.

ТЕЛЕЦЬ. Використайте цей тиждень для активного спілкування, навчання, поїздок і участі в громадських заходах — це може принести успіх і користь. Ви розширите коло спілкування: це можуть бути цікаві знайомства або зустрічі з оригінальними людьми. Серед цих людей ви знайдете однодумців.

БЛИЗНЮКИ. Раніше нагромаджені вами знання, навички або просто цікава інформація несподівано виявляться корисними або навіть вирішальними в досягненні поставленої вами мети. Ви можете використати свою майстерність, завести нові зв'язки і знайомства. На вас очікує успіх або визнання досягнень начальством, батьками.

РАК. Цього тижня ви можете виявити активність, ініціативу і розпочати нові справи. Намагайтеся діяти оригінально і нестандартно, тоді на вас очікує успіх. Можливі поїздки за кордон або ділові зустрічі з іноземцями. Не бійтеся прямо висловлювати свої думки і погляди іншим людям, вони можуть видатися їм незвичайними, що викличе підвищений інтерес до вас.

ЛЕВ. Ви можете цього тижня вирішити питання інвестування, страхування або проблеми спільних прибутків. Тільки не варто діяти прямо, краще скористатися натяками або діяти приховано. Ви можете несподівано дізнатись про чиюсь таємницю або про те, що від вас ретельно приховували.

ДІВА. Спілкування з однодумцями або контакти з громадськістю можуть підвищити ваш рейтинг. Протягом цього тижня ви можете активізувати пошук партнерів для спільного бізнесу: спілкуйтеся, знайомтеся. Нині сприятливий час для спільних проектів, об'єднання зусиль для досягнення спільної мети. Організуйте відпочинок з друзями.

ТЕРЕЗИ. Розв'язувати поточні питання або складати плани на найближче майбутнє добре було б з безпосереднім начальством. Воно може запропонувати нестандартний підхід до розподілу службових обов'язків. У вихідні дні приділіть увагу батькам —це спілкування принесе вам задоволення.

СКОРПІОН. Щоб ваш бізнес став ще популярнішим, ви можете цього тижня почати рекламну кампанію, влаштувати виставку або презентацію. Якщо ви збиралися в туристичну подорож, то найкраще це зробити цього тижня. Для дітей можете організувати відпочинок або розваги. Деяких з вас очікує романтичне знайомство з іноземцем.

СТРІЛЕЦЬ. Якщо вам необхідні гроші для будівництва або капітального ремонту, то протягом цього тижня ви зможете їх отримати. Можете також позитивно розв'язати питання, пов'язані зі спадщиною, податками, страхуванням або поверненням позичених грошей. Якщо хтось з ваших батьків потребує оперативного лікування, ви можете допомогти його організувати.

КОЗЕРІГ. Для вас важливо отримати професійну консультацію з актуальних питань. Не поспішайте приймати остаточне рішення, не отримавши рекомендацій. Нині сприятливий час збирати необхідну інформацію навіть від людей, які мають діаметрально протилежні думки. Крім того, ви можете зміцнити свої зв'язки.

ВОДОЛІЙ. Вам треба дуже добре продумати послідовність ваших дій для розв'язання поточних службових і домашніх справ. Чим ретельніше ви сплануєте роботу, тим більшого успіху доб'єтеся. Якщо у вас виникнуть нові знайомства, то будьте відкритими і вони трансформуються в тривалу дружбу.

РИБИ. Люди або несподівані обставини, в які ви потрапите, можуть відкрити у вас щось незвичайне. Пам'ятайте, що почуття гумору рятує від дурниць і роздратування. У вас буде можливість поїхати у відпустку в приємному товаристві або відправитися в романтичну подорож.

КАРИКАТУРИСТ ПРОДОВЖУЄ ТЕМУ

Фото Олександра СИНИЦІ (УНІАН).

Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

7 МІШКІВ ГРЕЧАНОЇ ВОВНИ

Тихіше, кипить робота!

За звітний період у Березі Рябкової Кістки вимерло сім мільйонів громадян, збанкрутувало 2,2 мільйона підприємств, розграбовано геть усе. Але ці успіхи були б ще більші, якби, як заявив нещодавно один із державних вождів, керівництву не так заважали...

Реал-шоу

Ціни зростають, населення масово від'єднують від води, тепла та світла, в країні суцільний бардак. Керівництво ж країни ніяк не пов'язує це з лавиною позитивних тенденцій, що звалилася на голови громадян із кишенькових мас-медіа.

Фінанси плюс

У Березі Рябкової Кістки з'явилися мільярдери. Відрадно, тим паче, коли згадати про те, що уряду ніяк не вдається наблизити зарплати та пенсії більшості громадян до прожиткового мінімуму.

Із спостережень

Що вище зростання економічних показників, то нижчий життєвий рівень населення.

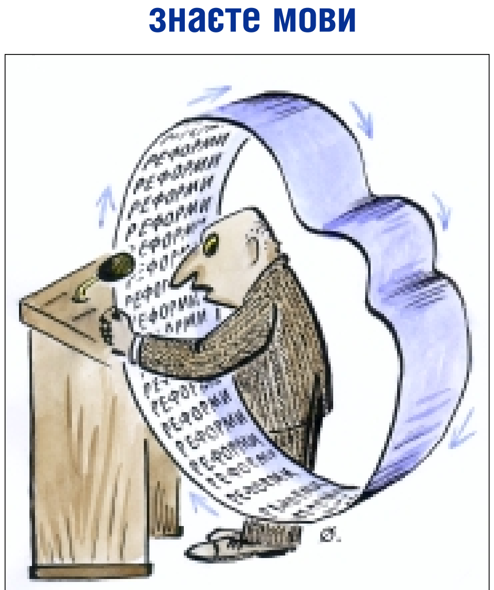
Не ликом шиті

Керівництво Берега Рябкової Кістки попросило світове співтовариство не втручатися у внутрішні справи їхньої країни. Мовляв, воно саме знає, як краще заглушити паростки демократії та свободи слова, остаточно роздерибанити країну, покінчити з ненависним йому народом.

Олександр ПЕРЛЮК.

ДОШКА ПОШАНИ «КУРЕНЯ»

А все тому, що погано знаєте мови

Мал. Василя ФЛЬОРКА.

Микола Азаров, Перший віце-прем'єр-міністр, міністр фінансів:

— Із зустрічей під час переговорів на зборах ЄБРР я чув, що Україну напівжартома-напівсерйозно порівнювали з азіатськими тиграми і Китаєм.

Від чергового:

— Ви все переплутали. Переговори були не в Лондоні, а в Москві. Порівнювали не з азіатськими тиграми, а з уссурійськими. Не на зборах, а на фуршеті. Та й не нас, а Гондурас!

ЄС і майонез

Олександр Чалий, перший заступник міністра закордонних справ України:

— Зараз остаточно можна заявити, що епоха євромантизму в наших відносинах з ЄС закінчилася...

Від чергового:

— А розпочалася епоха класичного олів'ЄПу: бульбочка від Лукашенка, горошок від Назарбаєва, ковбаска — своя. А Путін, як завше, зі своїм горшком і трохи майонезом.

Колаж Юлії ЄФІМОВОЇ (вик. мал. Миколи КАПУСТИ).

Вагончик рушить, а Брюссель зостанеться...

Віктор Янукович, Прем'єр-міністр:

— ...То чи не краще нам збудувати, образно кажучи, Брюссель десь у Донецьку чи Львові, аніж їхати до цієї європейської столиці у вагоні 3-го класу?

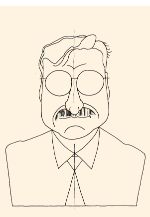

Мал. Миколи КАПУСТИ.

Від чергового:

— Від того, що ви збудували у себе в Донецьку, люди, не розуміючи, що це і є вже Брюссель, ладні тікати навіть у вагоні 3-го класу. Інакше, образно кажучи, їм знову доведеться їхати «за туманом и за запахом тайги...»

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

Якщо травень холодний, то не будеш голодний — рік буде хлібородний

8 травня — Марка. Має бути тепло, тому казали: «На Марка небо ярке, на вулиці парко, а бабі в хаті жарко». Якщо не зацвіли яблуні — на неврожай.

13 травня — Якова. Хоч уже й вигонили на випас тварин, але казали: «На Якова трава ніякова».

14 травня — Єремії. Про Яремин день казали так: «Єремій, Єремій, про посіви розумій». Коли на Єрему погоже, то й жниво буде пригоже.

Прикмети травня

■ Не проспівав соловейко — не сій гречки і не стрижи овечки.

■ Зозуля вперше прокувала хмарного ранку — рік буде врожайний, якщо ясного вечора — на недорід.

■ Коли з'являються кілька веселок на небі, то на тривалий теплий дощ.

■ Веселка віщує зміну погоди: вечірня обіцяє гожу, а ранкова — дощову.

■ Туман над водою довго-довго не розходиться — буде гарна і суха погода.

Наступний номер «ГУ» вийде 12 травня 2004 року.

Голос України

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011083. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»